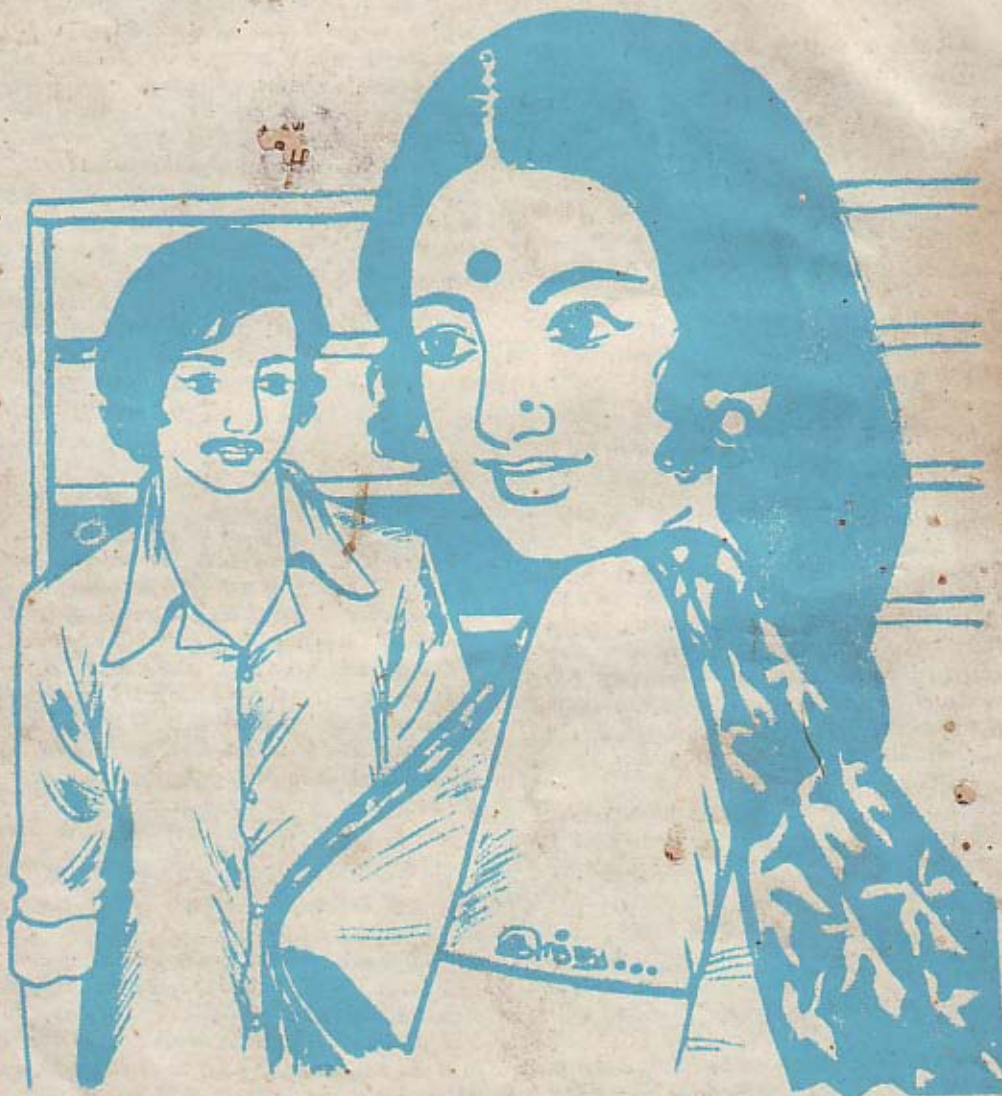

கூடர்

கலை இலக்கியத்
திங்கள் இதழ்

மார்ச் 1982

விலை ரூ. 2.00

அண்மையில் எழுது நண்பர் ஒருவர் மூலம் 'சுடர்' இதழின் சில பழைய படிக்கப் படிக்கக் கிடைத்தது. ஒரு தரமான இதழைப் படிக்க நேர்ந்ததை இட்டு பெருமகிழ்வு கொண்டேன். சுழத்தின் சமகாலப் பிரச்சினைகளை உள்ளடக்கிய படைப்புகள் பாராட்டுக்குரியவை தொடர்ந்து சுடர் வாசிக்க ஆவல். சுடரின் பால் வாசகத் தொழிற்சாலைத் தொடர்பு கொள்ள ஆவல். வாசகர்கள் எழுது முகவரிக்கு சுடர் அனுப்புவது சூழ நிலையை நாங்கள் உணர வாய்ப்பாக அமையும் உதவிடுவீர்.

சி. அரோக்கியசாமி டி. ஏ.
ம. விக்ரமநாதன் லே - அஷ்ட
இலக்குவிராயம் புள்ள ரோடு,
கோவை 641004
தமிழ்நாடு.

சுடரை மாதம் தோறும் படித்து இன்புறும் வாசகர்களில் நானும் ஒருவன். சென்ற இதழ்க் கவிதைகள் யாவும் அருமை. பரிசுக்கதையான "திராதநோய்" மிக எளிய நடையில் நல்ல அழகான கருத்து. மொத்தத்தில் ஓர் இலக்கியப் படைப்பு. தமிழனுக்கு பாரதியின் அறிவுரையும் நல்ல எடுத்துக்காட்டு. தங்கள் பணி மெலும் சிறக்க என் வாழ்த்துக்கள்.

அண்ணேச்சுத்தன்
(பாஸ்கரநாதர்)
தமிழ்நாடு.

முக்கோண கதைகள் அல்ல இளம் எழுந்தாளர்களை ஊக்குவிக்கும் தொக்கம் பெருமைக்குரியதே. "அரி அண்ணா" அவர்களே! என் சிலவேளைகளில் "மனம் விட்டு சில வார்த்தைகளை" அள்ளி என் சமூகத்தினுள் கொள். இது சரியாகுமா? அடுத்து பொங்கற் தேம்பாக்களில் "தாமரைத் தீவான்" உள்ளதையே உருப்படியாக புனைந்துள்ளார். அவருக்கு ஒரு சப்ளை!

அ. தயாபதி. கொக்குவில் மேற்கு,
தமிழ்நாடு.

தை மாதச் சுடரில், கே. ராமஜி உலகநாதனின் "மீண்டும் தாலாட்டுவாம்" எனும் "கவிச்சரம்" என்னைக் கவர்ந்ததோடு, கி. முகிலனின் 'மொய்காசு' எனது விழிகளிலிருந்து ந்ரையும் சுரக்கவைத்து விட்டது. அவர்கள் இருவருக்கும் எனது வாழ்த்துக்கள்.

செல்வாநந்தன். மண்டூர்,

0 0 0 0 0

"தை"ச் சுடரின் "தலை வனங்குவது நம் கடமை" தலையங்கம் எழுது இதயத்திற்கு எழுச்சியும் குளிர்ச்சியுமூட்டியது. சுடரின் சுத்தமான இதய வெளிப்பாடு இது. இதற்குத் தலைவனங்குவது எழுது கடமை என்று உறுதி கூறுகிறேன் நிலவூர்ச் சித்திரவேலின் சிறுபொருந்து, சிரிப்புடன் "ரூலாமிமாரின்" திறமையைப் படம் பிடித்துக் காட்டுவதாய் அமைந்திருந்தது. பட்டைபட்டிய வைரம் போல் ஒளிரும் அட்டைப்படம் தந்த இந்துவுக்கு எனது பாராட்டுக்கள். கரிகாலன் பதில்கள் கண்ட நமக்கு! அரியாரின் பதில்களுக்கும் வித்தியாசம் தெரியவில்லை! ஆனால்! மனம் விட்டுச் சில வார்த்தைகள் பேசுவதை இனியும் மறக்கவேண்டாம்.

"நிலாதமிழின்தாண்"
திலாவெளி - 3

0 0 0 0 0

அட்டை அழகியின் முன் சில கணம் தரித்து பட்டென உள்ளே புரட்டலானேன். அங்கு 'நல்ல சுகம் தந்தாளில்' நனைந்து மெல்லென 'அரி' பதில்களில் திளைத்து 'சந்திப்பில்' கலந்து 'அறுவை' யில் விழுந்து சிந்தை கவரும் சிறு கதைகளை சுவைத்து 'பொங்கற் தேம்பாக்களால்' உன் பொங்கி அங்கலர்ந்த 'கவிச்சரங்களு'டன் ஆடி 'தோணிகள்' மீதேறி தொடர விட்டு வாழி நீ சுடரே! என வாழ்த்துகிறேன்.

மன்னுமில் செல்வம்.
உயிலங்குளம்,

0 0 0 0 0

அதிகம் பசிக்க வைக்காது சுடர் விரைவில் வர ஆவன செய்யுங்கள். சிறுகதைகள், கவிதைகள் யாவுமே பிரமாதம். வனமான கதைகளுக்கு, ஓவியங்கள் போஷாக்கற்றன வாசு உள்ளன. இக்குறை ஆசிரியரின் கண்ணில் பட்டால் நல்லது.

பாலமேனா - தம்பி லலா.
ரண்டைதிரு - 1,

0 0 0 0 0

33 - ம் பக்கம் பார்க்க

CHUDAR

(கலை இலக்கியத் திங்களிதழ்)

வள்ளுவராண்டு: 2013

வெளியீடு:

சுடர்: 7

சிலோன் நியூஸ்பேப்பர்ஸ் லிமிட்டெட்

ஒளி: 11

194 ஏ, பண்டாரநாயக்க மாவத்தை

மாசி 1982

கொழும்பு-12.

தொடக்கம்: சித்திரை 1975

தொலைபேசி: 23411

பஞ்சாங்கம் பார்ப்பது எப்போது?

இலண்டனிலுள்ள தமிழர் ஒருங்கிணைப்புக்குழு, இன்றுநேற்றல்ல சில வருடங்களுக்கு முன்பே தீர்மானித்த '1982 தைத்திருநா என்று சுதந்திர தமிழீழ அரசை பிரகடனம் பண்ணுவது' என்ற முடிவை தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணியின் பலத்த கண்டனத்தின் மீது ஒத்திவைக்க, அமெரிக்காவிலுள்ள தமிழீழ விடுதலை இயக்கத்தினர் அதை நிறைவேற்றி வைத்துள்ளமை பலருக்கு ஆறுதல் பெருமூச்சாகவும் சிலருக்கு வெந்தணல் வேக்காடாகவும் இருக்கிறது.

இப்பிரகடனத்தினால் எத்தகைய மாறுதல்களோ விளைவுகளோ ஏற்பட்டு விடவில்லையே என சிலர் அங்கலாய்ப்பதும் இப்பிரகடனம் வெறுமனே விண்வெளியைச் சுற்றி வர அனுப்பப்பட்ட விண்கலம் போன்றது என சிலர் எள்ளி நகையாடுவதும் நமக்கு தெரிகிறது—புரிகிறது.

மாற்றார் எள்ளி நகையாடினால் அதை மறக்கலாம் — மன்னிக்கலாம். ஆனால் பாலஸ்தீன விடுதலை இயக்கத்தோடு தன்னை ஒப்பிட்டு உயர்வு படுத்திக் கூறிய தமிழர் விடுதலைக் கூட்டணித் தலைமைப் பீடமே 'முட்டாள் தனமான முடிவு' என கண்டித்திருப்பதை மறக்கலாமா? — மன்னிக்கலாமா?

ஒரு முஜிபுர் ரகுமானாக — யசீர் அரபாத் ஆக நாம் நம் மனங்களில் வரித்து வைத்திருக்கும் தளபதி அமிர்அவர்களே 'தனியரசு பிரகடனம் தமிழர் உயிர் பறிபோக வழி வகுக்கும்' என எச்சரித்து பயங் காட்டியதையும் மறக்கலாமா? — மன்னிக்கலாமா?

இந்த கண்டனமும் பயமுறுத்தலும் நியாயமானதுதான் என்றால், 1977 பொதுத்தேர்தல் விஞ்ஞாபனத்தில் 'தமிழீழ தேசிய மன்றம் கூட்டப்பட்டு தமிழீழத்தின் அரசியல் யாப்பு வரையப்படும்' என பிரகடனப்படுத்தியதும் அதற்காக மக்களின் ஆணையைப் பெற்றதும் 'நியாயமற்ற நடவடிக்கைகளா' என்ற கேள்வியே எழுகிறது.

'உகந்த காலம் வரும்போது தமிழீழ அரசு உதயமாகுமாம்' — இப்படி ஆறுதல் வார்த்தை வேறு கூறப்படுகிறது.

'தமிழீழம்' என்ற பழம் தானாகக் கனிந்து மடியில் வந்து விழப் போகிறதா? அன்றி மந்திரத்தால் 'மாங்காய்' பறிக்கப் போகிறோமா?

தமிழீழத்தை தாரை வார்த்து தரப்போவது தர்மிஷ்டரின் அரசா? அல்லது அம்மையாரின் அரசா? வேறு எந்த சிங்கள அரசு?

தமிழீழம் மலரப்போகும் உகந்த காலம் — அந்த நல்ல நாள் — சுப நாள் எப்போது வரப்போகிறது? விரைவிலாவது பஞ்சாங்கம் பார்த்து கூறுவார்களா? பொறுத்திருப்போம்.

பாரதி வானம்பாடி

— புதுவை இரத்தினதுரை —

ஊர்பாடி, மொழிபாடி, உலகம்பாடி
உணர்ச்சியுடன் விடுதலைக்குப் பாட்டுப்பாடி
கார்பாடி வான்பாடி காற்றுப்பாடி
காதலையும் பாடியதக் கானம்பாடி
ஏர்பாடி வயல்பாடி ஏற்றப்பாடி
ஏழ்மையையும் பாடியதம் வானம்பாடி
பேர்பாடி புகழ்தேடி ஊர்கள் ஓடிப்
பிழைக்காத தமிழக்கவிஞன் கவிதைத்தோடி.

★

பெண்மையினைப் பாடியது, அடிமையென்ற
பேரிருளில் வாடியது, உணர்ச்சியென்ற
கண்களையே தேடியது, ஏழ்மையென்ற
காற்றினிலே ஆடியது, புதுமை தேடி
மண்ணினிலே ஓடியது, சாதியென்ற
மலைதனையே சாடியது, ஆமாம் நூறு
எண்ணமதைப் பாடியதால் எழுந்து நின்று
எங்களுக்குப் பாரதியே வழிக்கல் லானான்

★

பாரதியின் கவிதைவரி சிலதைச் சொல்லிப்
பம்மாத்துக் காட்டுகின்ற பலபேரிங்கு
சாரதியே தாங்களெனத் தமிழுக்கென்று
சன்னதங்கள் கொள்ளுவதை வானில் நின்று
ஊர்திர பாடியவல் உணர்ச்சி வேந்தன்
உற்றுணர்ந்தால் அவ்வளவுதான் மீண்டும் சாவான்
பாரதியைச் சொல்பவரே வாழாமன்னான்
பரம்பரையைப் பாருங்கள் உதவவாரும்.

★

கவிதையொரு எல்லையினுள் தேங்கிநின்று
காய்கின்ற நீரல்ல; பாயும் கங்கை
கவிதையெனில் வார்த்தைகளின் கோலமல்ல
கற்பனைகள் மட்டும் தான் கவிதையல்ல
தவிலடிக்கும் சங்கீதத் தாளமல்ல.....
சரணங்கள் பல்லவிகள் கவிதையல்ல.....
கவிதையெனில் உலகத்தைப் பார்த்தல் கேட்டல்
கண்டவற்றை வார்த்தைகளால் உருவம் செய்தல்.

‘உலகப் பாட்டாளிகளே ஒன்று படுங்கள்; தொழிலாள வர்க்கமே ஓரணியில் திரளு’ — இந்த தாரக மந்திரத்தை நாவோயாமல் ஜெபித்து வருபவர்கள் யார்? கம்யூனிஸ — இடதுசாரி சித்தாந்த வாதிகளே.

தொழிலாளரின் ஒற்றுமை பற்றி கூக்குரலிடும் இந்த சோஷலிஸ புருஷர்கள் தமக்குள் மட்டும் பல பிளவுகளை ஏற்படுத்திக் கொண்டு சிதறுண்டு கிடப்பது கோணங்கித்தனமான வேடிக்கையாகும்.

ஸ்ரீலங்காவில் இரு கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் உண்டு. பீட்டர் கெனமன் ஒரு பக்கம் பார்க்கிறார்; என். சண்முகதாசன் மறுபக்கம் பார்க்கிறார். சமசுமராஜக் கட்சியிலிருந்து பிரிந்த பாலாதம்பு, எட்மண்ட்சுமரக்கொடி ஆகியோர் தனித்தனியே பிரிந்து தனிமரமாகினர்; பின்னர் அரசியலில் பட்டமரமாகினர். வாசுதேவநாணயக்கார நவசமசுமராஜக் கட்சியைத் தோற்றுவித்து துடுப்பு வலிக்கத் தெரியாமல் திசைதடுமாறுகிறார். காலஞ்சென்ற பிலிப்பின வர்தனாவின் மகனான தினைஷ் குணவர்தன மக்கள் ஐக்கிய முன்னணி என்ற ‘வேலை’ வைத்துக் கொண்டு ‘அட்ரஸ்’ இல்லாமல் இருக்கிறார். ரோஹண விஜேவீரவின் மக்கள் விடுதலை முன்னணியோ எதிர்நீச்சல் போட்டு தனிவழி செல்கிறது.

இப்படி பொதுவுடமைத் தத்துவம் பேசுகின்ற மாவோயிஸ — லெனினிஸ சித்தாந்த வாதிகள் மத்தியில் இன்னும் பலப்பல பிரிவுகள்; பலப்பல குழுக்கள்.

ஆனால் இவர்கள் எல்லோரும் சேர்ந்து போடும் கோஷம்: ‘உலகத் தொழிலாளர்களே ஒன்று படுங்கள்’. எப்படி இருக்கிறது வேடிக்கை?

‘ஸ்ரீலங்காவின் இந்த இடதுசாரிச் சக்திகள் பிளவுண்டு சிதறுண்டு கிடப்பதில் நமக்கென்ன கவலை’ என்று நீங்கள் முணுமுணுப்பதும் கேட்கிறது.

இந்த அமைப்புக்கள் அனைத்தும் தமிழரின் சுயநிர்ணய உரிமையை பகிரங்கமாக அங்கீகரித்து ஏற்றுக்கொண்ட கட்சிகள்

வேஷத்துக்கேற்ற ‘மீசை’ வைத்த சமசுமராஜ — கம்யூனிஸ்ட் கட்சிகள் கூட தம் ‘பழைய புல்லி’யை மறந்து ‘தமிழருக்கும்

சுயநிர்ணய உரிமையுண்டு’ என்று புதிய பூபாள் இராகரிசைக்கின்றன.

எனவேதான் இவர்களின் பிளவுகளை நினைத்து நாம் வேதனைப்பட வேண்டியிருக்கிறது.

அனைத்து இடதுசாரிச் சக்திகளும் ஒன்று பட்டு — ஒரே கொடியின் கீழ் நின்று ‘தமிழர் சுயநிர்ணய உரிமையை அங்கீகரிப்போம்’ என்று அறிவிப்பு விடுத்தால் அது நமக்கு எவ்வளவு தித்திப்பான செய்தியாக இருக்கும்?

இது நடைபெறுமா? என நாம் எதிர்பார்த்தால் நிச்சயமாக நாம் இலவு. காத்தகிளிகளே!

யானைக்கும் அடிசறுக்கும்!

பிரபல பாடகர் பாடும்போது தவறு செய்து விட்டால் என்ன நடக்கும்? ஒலிப்பதிவைத் திருத்தியோ அல்லது மீண்டும் புதிதாகவோ ஒலிப்பதிவு செய்யமுடியும். ஆனால் ஒலிப்பதிவின் போது ஏற்படும் கவனக் குறைவினாலோ அல்லது மீண்டும் ஒலிப்பதிவு செய்வதில் உள்ள சிரமத்தினாலோ சிறு தவறுகளைப் பொருட்படுத்தாமல் விட்டிருப்பார்களோ?

இதோ சில சறுக்கல்கள்

இசையுலக ஒளவை கே. பி. சுந்தராமபாள் பாடிய பாடல் ஒன்று.

“வேலைப்பிடித்தவனின் காலைப்பிடித்தவர்க்கு வேதனை இல்லை என்பேன்” கே. பி. சுந்தராமபாளின் விரிசிகள் இப்பாடலை மறந்திருக்க மாட்டார்கள். இப்பாடலின் இரண்டாவது அடியில் பல்லியைத் திருப்பிப் பாடும்போது கே. பி. எஸ். மேற்படி வரிகளில் “வேலைப்பிடித்தவனின் காலைப் பிடித்தவர்க்கு...” என்ற பதற்குப் பதில் “வேலைப் பிடித்தவனின் காலைப் பிடித்தவர்க்கு...” என்று பாடியிருக்கிறார். இசைத்தட்டில் இப்படியே பாடல் பதிவாகியிருக்கிறது.

பிரபல பின்னணிப் பாடகர் ரி. எம். சௌந்தரராஜன் “ஞானக்குழந்தை” திரைப்படத்தில் “சொற்றுணை வேதியன் சோதிவானவர்” என்ற அப்பர் தேவாரத்தைப் பாடுகிறார். இதன் முதல் அடியிலேயே

“சொற்றுணை வேதியன் சோதிவானவன் பொற்றுணை பொருந்தடி பொருந்தக்கைதொழ...”

என்று பாடியிருக்கிறார்! “பொற்றுணை திருந்தடி பொருந்தக் கைதொழ...” என்பதே சரியானது என்பதை சைவப் பெருமக்கள் அறிவார்கள். ஆனால் திரைப்படத்திலும் இசைத்தட்டிலும், “பொற்றுணை பொருந்தடி...” என்றே ரி. எம். எஸ்ஸின் குரல் ஒலிக்கிறது.

— மணி —

சாட்சியப்ப!

சோ. நடராஜனுடன்

நடத்தியவர்: தம்பு விவேகராசா

[கவிதை, சிறுகதை, நாடகம், விமர்சனம் என்ற துறைகளிலெல்லாம் தமது எழுத்தினால் ஒரு மறுமலர்ச்சியை உண்டாக்கிய நவாலியூர் நடராஜனை சந்திக்கும் வாய்ப்பு கிடைத்தது. இவர் இலங்கை வானொலியில் நிழ்ச்சி அதிகாரியாகவும் கல்விப்பகுதியில் பரீட்சை அத்தியட்சகராகவும், அரசாங்க மொழிப் பகுதியில் அத்தியட்சகராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார். இவர் நவாலியூர் சோமசுந்தரப்புவரின் இரண்டாவது புதல்வர் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது. — தம்பு விவேகராசா]

கவிதை, சிறுகதை, நாடகம், விமர்சனம் என்ற துறைகளிலெல்லாம் உங்களுக்கு எழுத்தினால் ஒரு மறுமலர்ச்சியினை உண்டாக்கிய நீங்கள் இலக்கியத்துறையில் எப்படி ஆரம்பவாழ்க்கையினை தொடங்கினீர்கள்?

ய: என் தந்தையார் சோமசுந்தரப்புவர் வீட்டிலே எப்போதும் மாணாக்கர் பாடங்கேட்பதும்; இலக்கிய சர்ச்சைகளில் ஈடுபடுவதும் சமய ஆராய்ச்சிகளில் கலந்துரையாடுவதும் நடைபெற்றும். அந்தச் சூழ்நிலையில் ஒருவர் இலக்கியத்தில், கவிதையில் ஈடுபடாதிருப்பது அபூர்வம். அதனால் நமது குடும்பத் தவர் அனைவரும் இலக்கிய ரசனை உடையவராயினர். மேலும் இது இருபது தலைமுறைக்கு அதிகமாக எங்கள் குலசம்பிரதாயமென்று எமது பாட்டா அருமையினார் கதிர்காமர் சொல்லக்கேள்வி. அவர் சிறந்த நாட்டுக்கூத்து நடிகர்.

கே: உங்களது புகழை நிலை நாட்டின என கூறப்படுபவை கவிதைகளே என்றே கூறலாம். அப்படி என்றால் உங்களது கவிதைகளுக்கும், மற்ற எழுத்தாளர்கள் கவிதைகளுக்கும் உள்ள வேறுபாடு என்ன?

ய: இதை நான் சொல்வதை விட ரசிகர்கள் அறிந்து கொள்வதே நன்று. சென்னை பலகத் தமிழ் நாட்டு பிரமுகர் ஜஸ்டிஸ்

மகராஜன் எழுதிய கடிதத்தில் “தங்கள் கவிதைகளைப் படித்துப் படித்து அனுபவித்துக் கொண்டிருக்கிறோம். ஒரு சொகுசான மென்மையும் ஆழ்ந்த பரிவும் உள்ளத்தை உருக்கும்தை கமையும் இருப்பதைக் காண்கிறேன்”..... யாழ்ப்பாணத்தமிழுக்கே ஒரு தனியழகு இருக்கிறது என்று சொன்னான் என் மகள் மனோன்மணி. அன்பும் உண்மையும் நடராசன் அவர்களுடைய தமிழில் இருப்பதால் அவர்களுடைய தமிழுக்கு இவ்வளவு அழகு இருக்கிறது என்று சொன்னேன். என எழுதினார்

கே: நமது பண்டைய இலக்கிய மரபுகளையும், ஆய்வுகளையும் நடாத்த விரும்பவில்லையா?

ய: கடந்த முப்பது முப்பத்தைந்து வருடமாக ஒல்லும் வகையால் இதையே செய்து வருகின்றேன் தமிழ் மரபு வடமொழி மரபும் அறியப்பட வேண்டும். பின்னர் ஆராயப்படவேண்டும் அறிந்தாலே போதும், அதுவே ஆராய்ச்சி. இதோபதேசம் இரண்டாவது பதிப்பின் முகவுரையில் இது பற்றி விரிவாயெழுதியிருக்கிறேன். முன்னே கூறிய வற்றை இரை மீட்க நான் விரும்பவில்லை. இந்த நாளிலே எழுதப்படும் இலக்கியங்கள் பெரும் பாலும் விதேசி இலக்கியம் — அதற்கு காரணம் எழுத்தாளர்களில் பெரும் பாலோர்க்குத் தம் தாய் மொழியில் சுமாரான அறிவு கூட இல்லை. பண்பாட்டுப் பின்னணி விதேசப் பின்னணி — விதேசப்பண்பாடு அதுவும் அரைகுறை. அரை அவியல் இது முற்றாக மாறினால் தான் சுதேசி இலக்கியமுண்டாகும். மண்வாசனை என்று சொல்லிக் கொண்டே வேற்று நாடுகளின் மண்வாசனையைப் பரிபாலித்து ஆத்மதிருப்தி காணுகிறார்கள்.

கே: வடமொழியில் பல நீதி நூல்களை தமிழில் மொழி பெயர்த்து இலங்கை அரசின் சாகித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற நீங்கள் இது பற்றி சற்று விரிவாக கூறுங்கள்?

ய: வடமொழியில் நீதிக்கதைகளை சிறுவர் இலக்கியம் படைக்கும் நோக்கமாக மொழி பெயர்த்தேன். இத்தனை நூற்றாண்டாக சனரஞ்சகமான சமஸ்கிருத நூல் இதோபதேசம் என்பதை அறிந்து ஆச்சரியப்பட்டேன். அந்த மொழி பெயர்ப்புக்கு முதல் சாகித்திய மண்டலப்பரிசு கிடைத்தது. வடமொழி பல துறை நூல்களையும் மொழி பெயர்த்துள்ளேன். காவியம், நாடகம்; தத்துவம்; நீதி நூல்கள் என்ற துறைகளில் உள்ள சில சிறந்த நூல்களை வெளிப்படுத்தியுள்ளேன். பகவத்கதை சிந்துவடிவில் பாமரரும் பண்டிதரும் படிக்க விஷேட தத்துவ விளக்கங்களோடு ஆக்கியிருக்கின்றேன். வடமொழிச் சிவஞான போதம் தமிழிலும், ஆங்கிலத்திலும் மொழிபெயர்த்துள்ளேன். சர்குந்தலம். பொம்மை வண்டி, வெளியாயின. கடைசி நூலுக்கே இரண்டாவது சாகித்திய மண்டலப்பரிசு கிடைத்தது.

கே: நீங்கள் ஒரு சிறந்ததொரு நாடக ஆசிரியரும், மேடை நடிகரும் கூட. அந்த வகையில் உங்களது நாடகங்களை திரைப்படமாக்க விரும்பவில்லையா?

ய: நான் இருபதுக்கு மேற்பட்ட நாடகங்களை எழுதியுள்ளேன். அவற்றில் ஏழு பல முறை இலங்கை மன்றாடி அரங்கினால் மேடையேற்றப்பட்டன. பெரும்பாலானவை தழுவல்—நானே நடிகரும் இயக்குனராக வுமிருந்தமைக்குக் காரணம் நல்ல நடிகரும் இயக்குனரும் மிக அருந்தல் இந்த நாட்டிலே. தமிழ் நாடகத்தின் பரிதாப கரமான நிலையை எண்ணியே நாடக மேடையில் ஏறினேன். வெற்றி அமோகம்.

கே: இலங்கையில் தற்போது வளர்ந்து வரும் எழுத்தாளர்களுக்கு நீங்கள் கூறக்கூடிய ஆலோசனை யாது?

கே: இலங்கை எழுத்தாளருள் ஆற்றல் நிறைந்த சிறந்த கவிஞர்களும் சிறு கதை எழுதுவோரும் இருக்கிறார்கள். விமரிசனம் படுத்துவிட்டது அது குதிரைக்கு லாடன் வாங்கிய கதையாயிருக்கிறது. பல துறை இலக்கிய அனுபவம் அவசியம். லேபல் விமரிசனம் மலிகிறது “ஆட்டத்தைப் பாத்தி டாமே ஆளை ஆளை பாக்கிறே” என்ற ஒரு சினிமாப்பாடல் இந்த விமர்சனத்துறைக்கு மிகப் பொருத்தம். நாடகத்துக்கு விமரிசனம் எழுதும் தகைமை உடையோர் மிகச்சிலரே. புத்தகத்தை வாசியாமலே விமர்சிக்கும் திறமை இலங்கையிலும் உண்டு.

கே: எழுத்துத்துறையில் ஆரம்பித்த காலம் முதல் இன்று வரை ஏறக்குறைய உங்களது படைப்புகள் எத்தனை வெளிவந்தன.

ய: இரண்டு மூட்டை கையெழுத்துப் பிரதிகள் என் அறையிலுண்டு. இந்திய பிரசுரகர்த்தாக்கள் வசம் பத்துப் பிரதிகளாவது உண்டென்று நினைக்கிறேன். கவிதைகளில் தாகூர் கீதாஞ்சலியின் மொழிபெயர்ப்பு இன்றும் ஜனரஞ்சகமான என் கவிதையாயிருக்கிறது. 1978 இல் சென்னையில் நடத்திய சொற்பொழிவில் அது உறுதிப்பட்டது. மேகதூதம் பலவகையில் பராட்டுப் பெற்றது. பூவை விடுதாது; சிந்தாமணிப்பாடல்கள் போன்றவையென நண்பர் கால்ஞ்சென்ற புலவர்மணி பெரிய தம்பிப் புலவர் கூறுவது உண்டு. தனிப்பாடல்களில் சில அவ்வப்போது தனிப்பாடல் தெரகுதியில் ஆயிரம் பாடலுக்கு அதிகம் வரும்.

கே: அண்மையில் தமிழகத்தில் உங்களது மொழி பெயர்ப்பான “சிவானந்த நடனம்” என்ற நூலை வெளியிட்டதை பத்திரிகை வாயிலாக அறிந்தேன். அப்படி என்னுள் இந்த நூலைப்பற்றிய சிறு விமர்சனம் கூறுங்கள்?

ய: இது கலாயோகி ஆனந்த குமார சுவாமி அவர்கள் 1916 வரையில் எழுதிய 14 கட்டுரைகளின் தொகுதி. கலைவிமர்சன உலகில் ஆனந்தக் குமார சுவாமி இணையற்ற வராக மேனாட்டவரும் கீழ்நாட்டவரும் கொண்டாடும் திறமை பெற்றவர். இக்கட்டுரைகளில் ஒன்று சிவபெருமானின் தந்தை தொழில் நடனத்தின் தத்துவத்தை விளக்குகிறது. மற்றைய கட்டுரைகள் இந்தியக்கலை மரபையும், பண்பாட்டு மரபையும் உயர்ந்த கட்டத்தில் நின்று விளக்கும் ஒளிக்கதிர்கள் எனலாம். இதை 1964 வரையில் மொழி பெயர்த்துப் பல அன்பர்களைப்பதிப்பிக்குமாறு கேட்டேன், மறந்துவிட்டார்கள்—அதன் பின் தமிழ் நாடு அரசு அதனைப் பதிப்பித்துள்ளது. கதை சுவாரசயமானது.

கே: தமிழ் நாடகத்தை வளர்க்க வேண்டுமானால் எந்த பாணியில் நாடகங்கள் அமைய வேண்டும்?

ய: சொந்த ஆக்கங்களே சிறந்தவை—அது இந்நாட்டில் விரைவில் கைவரக்கூடிய தன்று. தழுவல், மொழிபெயர்ப்பு என்பன தகுதியுடைய எழுத்தாளரால் செய்யப்பட்டு மேடையில் நிர்மாணிக்கப்பட வேண்டும். தயாரிப்பு தனிப்பட்ட நுண்கலை ரீதியான கலை—எங்கள் தயாரிப்புகள் இன்றும் சொர்ண விங்கம் காலத்தவையாகவே திகழ்கின்றன.

ஈழத்து இலக்கிய முயற்சிகளில் 'மலர்'

— அன்புமணி —

ஈழத்துச் சான்றிகைகள் பற்றிப் பேசும் படும்போது, 'மலர்' பற்றிக் குறிப்பிடாமல் இருக்கமுடியாது, என்னும் அளவுக்கு ஈழத்து இலக்கிய உலகில் ஒரு தாக்கத்தை ஏற்படுத்திய ஏடு 'மலர்'!

1970-71 ஆகிய இரு ஆண்டுகள் மலர்ந்து மணம் வீசிய இச்சஞ்சிகையின் பத்து இதழ்கள் வெளிவந்தன. ஒவ்வொரு இதழும், புதுமைப் பொலிவும், கனதியான உள்ளடக்கமும் கொண்டவை. இச்சஞ்சிகை வெளிவந்த காலத்தில், சகோதர இலக்கிய ஏடுகளும் (தமிழமுது, கற்பகம் போன்றவை) இலக்கிய அமைப்புகளும் இச்சஞ்சிகையைப் பெரிதும் பாராட்டி விமர்சனக் குறிப்புகள் வெளியிட்டன.

மலர்ந்த புஷ்பம்போல் விரிந்த ஒரு புத்தகத்தின் மீது தேனீ ஒன்று அமர்ந்திருப்பதைப் போன்ற இச்சஞ்சிகையின் சின்னத்தைப் பற்றி அந்த நாளில், பிரபல ஈழத் தலைநகரின் தினசரி ஒன்று மிகவும் சிறப்பித்து ஒரு குறிப்பு வெளியிட்டிருந்தது என்றால் அதன் சிறப்பைப் புரிந்து கொள்ளலாம்.

ஈழத்து இலக்கியப் படைப்புகளின் தனித்துவத்தைப் பேணுவதும், ஈழத்து இலக்கிய ஆற்றலுக்கும் களம் அமைத்துக் கொடுப்பதும் என்ற லட்சிய முழக்கத்துடன் வெளிவந்த 'மலர்' ஒவ்வொரு இதழிலும் இந்த லட்சியத்தை இம்மியும் பிசகாமல் கடைப்பிடித்தது. அதுமட்டுமல்லாமல், எந்தக் கோஷ்டி வட்டத்துள்ளும் சிக்காது, வேண்டியவர் வேண்டாதவர், என்று பாகுபாடு நோக்காது, யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, மட்டக்களப்பு, மலைநாடு முதலிய நான்கு பிரதேசங்களிலிருந்தும், பரவலாகவும், வளர்ந்த எழுத்தாளர், இளம் எழுத்தாளர், ஆண், பெண், தமிழ், முஸ்லிம் என்று சகலருக்கும் சம்வாய்ப்புக் கொடுத்து கவிதைகளுக்கும் கட்டுரைகளுக்கும் கணிசமான அளவு இடம் அளித்து வியக்கத்தக்க அளவு நடுநிலையைக் கடைப்பிடித்தது இச்சஞ்சிகை.

ஒவ்வொரு இதழிலும் பொருளடக்கப் பகுதி (1) கதை (2) கட்டுரை (3) கவிதை (4) பிற எணவகுக்கப்பட்டு குறைந்த பட்சம் 10 கவிதைகள், 3 கட்டுரைகள், பல பிற அம்சங்கள் முதலியவற்றைக் கொண்டிருந்தது. ஈழ ஈழத்துப் புத்தகமறிப்புரை, இலக்கிய செய்திகள், இலக்கியத் துணுக்குகள், முதலிய பல பயனுள்ள விடயங்கள் இடம் பெற்றன. நகச்சுவைத் துணுக்க

குகளோ, சினிமாச் செய்திகளோ இடம் பெறவில்லை. 'மலர்' வரலாற்றிலேயே இடம் பெற்ற ஒரு சினிமாச் செய்தி ஈழத்துத் தயாரிப்பான 'குத்துவிளக்கு' பற்றியதுதான்.

மட்டக்களப்பிலிருந்து வெளிவந்தாலும், மட்டக்களப்புப் பகுதி எழுத்தாளர்களுக்கோ மட்டக்களப்புப் பிரதேசத்துக்கோ விசேட சலுகை எதுவும் அளிக்காதது இச்சஞ்சிகையின் இலக்கிய நேர்மைக்கு ஒரு எடுத்துக்காட்டு.

"உள்ளத்தில் உண்மை ஒளி உண்டாயின் வாக்கிலே ஒளி உண்டாகும்" என்ற பாரதி வாக்கு இச்சஞ்சிகையின் தாரகமந்திரம். இந்தத் தாரக மந்திரத்திற்கேற்பவே இச்சஞ்சிகையின் ஒவ்வொரு இதழும் வெளிவந்தது.

அரசியல் துளியும் கலக்காமலும் எந்த ஒரு போர்வையிலும் அரசியல் வாதிகளுக்கோ, பிரமுகர்களுக்கோ "ஜால்ரா" வாசிக்காமலும் தனித்துவம் பேணிய "மலர்" சஞ்சிகை அதையே தன் தனிப்பலமாகவும் கொண்டு இயங்கியது.

"மலர்" வெளியீட்டு விழா மட்டக்களப்பில் 1970 ஜனவரியில் அப்போதைய அரசாங்க அதிபரும், கலை, இலக்கிய அபிமானியுமாகிய திரு. தேவநேசன் நேசையா அவர்கள் தலைமையில் நடைபெற்றது. மறைந்த மாகவிஞர் "மஹாகவி" கல்வி அதிகாரி எம். சமீம், கவிஞர் திமிலைத்துமிலன், மட்டக்களப்பு தமிழ் எழுத்தாளர் சங்கத் தலைவர் திரு. பாக்கியநாயகம், முதலியோர் இவ்விழாவில் கலந்துகொண்டு உரையாற்றினர். விழாவுக்கான அழைப்பிதழே பிரமிப்பூட்டும் வகையில், கவர்ச்சியாக அமைக்கப்பட்டிருந்தது. ஒவ்வொரு அம்சத்தில் மாறுதலையும், புதுமையையும் விரும்பிய மலர் இலக்கியக் குழுவினர் அதைச் செயலிலும் காட்டினர். "மலர்"க் குழுவினர் அனைவரும் கல்வித் திணைக்களத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் என்பதும் இங்கு குறிப்பிடத்தக்கது.

மட்டக்களப்பில் நடந்த வெளியீட்டு விழாவைத் தொடர்ந்து யாழ்ப்பாணம், திருகோணமலை, கண்டி முதலிய இடங்களில் ஒவ்வொரு இதழுக்கும் அறிமுக விழா நடாத்தத் திட்டமிட்டிருந்த போதிலும் யாழ்ப்பாணத்தில் மட்டுமே அறிமுக விழா நடாத்துவது சாத்தியமாக இருந்தது. பிரபல எழுத்தாளர் சொக்கன் அவர்கள் தலைமையில் "மலர்" இரண்டாவது இதழின் அறிமுக விழா யாழ்ப்பாணம்

பாண்ம் திறந்தவெளி அரங்கில் இடம் பெற்றது. “மலர்” சம்பந்தமான தீவிர முயற்சிகளைப் புரிந்துகொள்வதற்கு இத்தகவல்கள் அவசியமானவை.

“மலர்” கவர்ச்சியான இருவர் அட்டை அமைப்புடன் உருவத்திலும் உள்ளடக்கத்திலும் சிறந்து அதுவரை ஈழத்தில் வெளிவந்த சகல இலக்கிய ஏடுகளையும் விடச் சிறப்புப் பெற்றிருந்தது. இதன் முதல் இதழில், அ. ஸ. அப்துல் ஸமது, அருள்சுப்பிரமணியம், அருள் செல்வநாயகம், கவிதா முதலியோரது சிறுகதைகளும், ‘அண்ணல்’ அன்பு முகைதீன், திமிலைத்துமிலன், எருவில்முர்த்தி; கு. இராமசுந்திரன் முதலியோரது கவிதைகளும், ஜே. எம். அப்துல் காதர் எழுதிய “தமிழ் இலக்கியத்தில் திருக்குர் ஆன்” என்ற கட்டுரையும் வெளிவந்தன.

அதைத்தொடர்ந்து வெளிவந்த ஏனைய இதழ்களை ஈழத்தின் பிரபல எழுத்தாளர்களான, எஸ். பொ. செங்கை ஆழியான், முல்லைமணி, வ. அ. இராசரெத்தினம், செ. யோகநாதன், யோ. பெனடிக்ரீட் பாலன் முதலியோர் கவிஞர்களான நீலாவணன் பாண்டியூரன், மஹாகவி, செ. குணரெத்தினம், திமிலைத்துமிலன், நுஃமான், முதலியோரும், மற்றும் இளம் எழுத்தாளர்கள் பலரும் தமது ஆக்கங்கள் மூலம் அணி செய்தனர்.

ஈழத்துப் பத்திரிகை உலகில் உரிய முக்கியத்துவம் பெறாமல், இலைமறை காயாக இருந்த மூன்று ஆற்றல் மிக்க எழுத்தாளர்களை இளம் கண்டு அவர்களுக்கு “மலர்” சஞ்சிகை தகுந்த இடமளித்துக் கௌரவித்தது. அருள். சுப்பிரமணியம், கவிதா, வேதாந்தி ஆகியோரே அம் மூவர். அருள் சுப்பிரமணியம் அறிமுகமானதும் “மலர்” மூலமே. “மலர்” சஞ்சிகையில் தமது ஆக்கங்கள் வெளிவருவதை ஒரு பெரிய கௌரவமாகக் கருதிய இளம் எழுத்தாளர்கள் பலரது ஆக்கங்களைத் திருத்திச் செப்பிவிட்டு வெளியிட்டது “மலர்”. ‘கொஞ்சம் திறமை ஒளிந்திருந்தாலும் அதை வெளிக்கொணர்வதற்காகவே இந்தச் செப்பனிடும் ஏற்பாடு. இச்சஞ்சிகைக்கு ஒவியங்களை வரைந்தவர்கள் ஈழத்தின் பிரபல ஒவியர்களான ரமணி’ செள, மாலதி, ‘கிருஷ்ண முதலியோர். எழுத்தாளர் ல்ரைந்த சில ஒவியங்களும் இதில் அறிமுகமாகின.

“மலர்” நிர்வாகத்தில ஆசிராய பீடம், விளம்பரப் பகுதி சந்தாப் பகுதி என மூன்று முக்கிய பிரிவுகள் இருந்தன. இம்மூன்றும் ஆசிரியரின் நேரடியான மேற்பார்வையில் மிகவும் கச்சிதமாக இயங்கின. இப்பொறுப்பு களுடன் “மலரி”ன் அட்டைப்படம், முகப்பு ஒவியங்கள் முதலியவற்றையும் ஆசிரியரே அமைத்திருந்தார். “மலர்” சஞ்சிகையின் இலட்சிய நோக்கைப் புரிந்துகொண்ட இலக்கிய அன்பர்கள் பலர், “மலரி”ன் பத்துப் பிரதி விற்பனைத் திட்டத்தில் சேர்ந்து ‘மலரி’ன் வளர்ச்சிக்குத் தமது தார்மிக ஆதரவை நல்கினர். பல வகையிலும் ஈழத்து இலக்கிய

உலகின் அபிமானத்தைப் “மலர்” பெற்றிருந்தது.

‘மலர்’ தனது இரண்டு வருட ஆயுளில் எத்தனையோ புதுமைகளையும் சாதனைகளையும் செய்தது. சிலவற்றை இங்கே குறிப்பிடலாம்.

- ஈழத்து எழுத்தாளர் வெளியிடும் நூல்களுக்கு இலவச விளம்பரம் வெளியிட்டது. ஈழத்தில் வெளிவந்த சஞ்சிகைகளுக்கும் இலவச விளம்பரம், வெளியிட்டது.
- ஒவ்வோரு இதழைப் பற்றிய சிறந்த விமர்சனக் கட்டுரைக்குப் பரிசளித்தது இதில் வெளிவந்த ஒரு விமர்சனக் கட்டுரையை செங்கை ஆழியான் தனது நூல் ஒன்றுக்கு முன்னுரையாக எடுத்தாண்டுள்ளார்.
- வாசகர்களுக்கு இலக்கிய ஆர்வம் ஊட்டும் வகையில் “ஈழத்துரத்தினம்” “ஒரு அனுபவம்” எனக்குப் பிடித்த பாத்திரம்” முதலிய வாசகர் பகுதியை அறிமுகப்படுத்தியது.
- புதிய ஆற்றல்களுக்கு இடமளித்து புதிய எழுத்தாளர் பலரை உருவாக்கியது.
- ஈழத்து இலக்கியத்தின் தனித்துவத்தைப் பேணவும், ஈழத்து வாசகர்கள் அவற்றுக்கு உரிய மதிப்பளிக்கவும் பல வேறு கோணங்களில் பணிபுரிந்தது.
- மகரந்தம், ரீங்காரம், வீசும் தென்மணி பூங்கா, முதலிய மலரோடு தொடர்பான தலைப்புகளில் வாசகர் கடிதம், மதிப்புரை முதலியவற்றுக்கு இடமளித்தது. நூல் ஆசிரியர் கோராமலே கூட மதிப்புரையும், இலவச விளம்பரமும் ஈழத்து நூல்களுக்கு வெளியிட்டது.

“மலர்” ஆரம்பத்தில் கிரென்ஸ் குவார்ட்டோ அளவிலும் பின்னர் 1/8 டிமை அளவிலும் வெளிவந்தது. பின்னால் மட்டக்களப்பில் வெளிவந்த “சாரளம்” “தாரகை” போன்ற இலக்கிய ஏடுகளுக்கு ஆதர்ஸமாக அமைந்ததுடன் சில நூல்களையும் “மலர்” வெளியிட்டது.

“மலரி”ன் கவர்ச்சியான அமைப்பிலும், தெளிவான அச்சப்பதிவிலும் மட்டக்களப்பு கத்தோலிக்க அச்சகத்தின் நிர்வாகி, மற்றும் அதன் ஊழியர்களுக்குப் பெரும் பங்குண்டு. அச்சகோப்பவர் முதல் பைன்ட் செய்பவர் வரை “மலர்” வேலைகளை ஒரு தனியான அபிமானத்துடன் செய்ததை இங்கு கட்டாயம் குறிப்பிட்டே ஆகவேண்டும்.

என்னசொல்லி என்ன, எத்தனை பகீரத முயற்சிகள் மேற்கொண்டாலும், சொந்தமாக அச்சுவசதிகள் இல்லாமல் ஈழத்தில் ஒரு சஞ்சிகை நடாத்துவது சாத்தியமில்லை என்பதையே இதுவரை ஈழத்தில் தோன்றி அந் பாயுளில் மடிந்துபோன பல சஞ்சிகைகளும் நமக்கு உணர்த்துகின்றன.

பாரதி நூற்றாண்டுப் போட்டிகள்

தமிழ்க் கதைஞர் வட்டம் (தகவம்) பாரதியாரின் நூற்றாண்டை முன்னிட்டு சிறுகதை புனைதல் ஆய்வு நடத்தல் ஆகிய இரண்டு போட்டிகளை நடத்துகின்றது. இவற்றில் பங்குபற்றி பாரதி நூற்றாண்டுப் பணிகளின் பயன்பாட்டை மேம்படுத்துமாறு தமிழ் எழுத்தாளர்களைப் பணிவன்புடன் அழைக்கின்றோம்.

பொது விதிகள்

(1) போட்டிகளில் எவரும் கலந்து கொள்ளலாம். (2) விடயம் தெளிவான எழுத்தில் எழுதப்படல் வேண்டும். (3) பெயரும் முகவரியும் போட்டிக்குரிய விடயப் பிரதியில் எழுதப்படல் ஆகாது. (4) சமர்ப்பிக்கும் ஆக்கம் எழுத்தாளரது சொந்தப் படைப்பாகவே இருத்தல் வேண்டும். (5) முடிவு திகதி: 31.5.1982 ஆகும். (6) பரிசு பெறும் ஆக்கங்களின் முதற் பிரசுர உரிமை தகவத்திற்கே உரியது. (7) விடயப் பிரதியைப் பதிவுத் தபாலில் அனுப்ப வேண்டிய முகவரி: 67, கிருஷ்ணப்பாஸ் ரோட், கொழும்பு 14. (8) இவ்வறிவித்தலின் கீழ்க் காணப்படும் படிபடி பூர்த்தி செய்யப்பட்டு போட்டிக்கு அனுப்பப்படும் ஆக்கத்துடன் இணைக்கப்படல் வேண்டும்.

சிறப்பு விதிகள்

சிறுகதை புனைதல்

- (1) பாரதியாரின் சிந்தனைகளை மையமாகக் கொண்டதாகவும், இலங்கை மக்களது வாழ்க்கையை பிரதிபலிப்பதாகவும் சிறுகதை அமைதல் வேண்டும்.
- (2) சிறுகதை ஏறத்தாழ 3000 சொற்களுக்குள் அடங்கியதாக அமைதல் வேண்டும்.
- (3) சிறந்த சிறுகதைக்கு ரூபா 250/- பரிசும் சான்றிதழும் வழங்கப்படும்.

ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதுதல்

- (1) 'இன்றைய தமிழ் புனைகதை இலக்கியத்தில் பாரதியின் செல்வாக்கு' என்ற

தலையங்கத்தில் ஆய்வுக் கட்டுரை எழுதப்படல் வேண்டும்.

- 2) கட்டுரை ஏறத்தாழ 2000 சொற்களுக்குள் அடங்கியதாக அமைதல் வேண்டும்.

(3) ஆய்வுக்குப் பயன்படுத்தப் பட்ட உசாத்துணை நூல்களின் பட்டியல் இணைக்கப்படல் வேண்டும்.

- (4) சிறந்த ஆய்வுக் கட்டுரைக்கு ரூபா 500/- பரிசும் சான்றிதழும் வழங்கப்படும்.

வேல் அமுதன்

(பொதுச் செயலர்)

பூர்த்தி செய்யப்பட்டு திருப்பி அனுப்பப்பட வேண்டிய படிவம்.

..... ஆகிய நான், தகவல் நடத்தும் பாரதி நூற்றாண்டுப் போட்டிகளில் அதன் விதிகளுக்கு அமைய பங்குபற்றுகின்றேன் என்பதை மகிழ்வுடன் அறியத் தருகின்றேன்.

போட்டிக்கு அனுப்பப்படும் ஆக்கம்

..... சொந்தப் படைப்புத் தானா?

..... எனது முகவரி:-

..... திகதி:-

..... படைப்பாளியின் ஒப்பம்.....

வாழ்த்துகிறோம்!

மெய்கண்டான் நிறுவன இயக்குநரும் எழுத்தாளரும், கலாவலி ஆசிரியருமான திரு. குமரகுருநாதன் (கலாகுமரிநாதன்) கடந்த 29-1-82ல் செல்வி சரோஜினிதேவியை தன் மணவாட்டியாக வரித்துக்கொண்டார். மணமக்களுக்கு எமது இனிய நல் வாழ்த்துக்கள்.

-- ஆசிரியர்.

மருத்துவமனையில் டாக்டர் ரின் தரிசனத்திற்காக — அதிலும் அரசாங்க மருத்துவமனையில் டாக்டரின் தரிசனத்திற்காகக் காத்து நிற்கும் ஒரு நோயாளியின் அவல மனநிலைகளில் ஒன்று கூட அவன் முகத்தில் தென்படவில்லை!

வாஸிபத்தின் உச்சியை எட்டிப்பிடித்துக் கொண்டிருக்கும் வயது..... வாஸிபத்தின் உணர்வுக் குமிழ்கள் வெடித்துச் சிதற வேண்டிய அந்த முகத்தில்.....! உயிரற்ற ஏகாந்த உணர்வு மட்டும் பிரதிபலித்துக் கொண்டிருக்கின்றது.....

இது ஒரு கிராமப்புற மருத்துவமனை, இங்கே ஒரு டாக்டரும், ஒரு மருந்துகலப்பவரும் மட்டுமே பணிபுரிகின்றனர்.

மருத்துவமனைத் துணுடு அவள் நிற்கின்றாள் — அவள் பெயர் — ‘பாப்பாத்தி’ —

தாயின் வயிற்றிலிருந்து மண்ணைத் தழுவிய குழந்தைகளுக்குப் பெற்றவர்கள் மத, இன அடிப்படையிலேயே பெயர் வைக்கின்றனர். ஆனால், இந்தப் பெயர் — ‘பாப்பாத்தி’...?.....! எல்லோருமே இப்படித்தான் இவளை அழைக்கின்றனர்.

“பாப்பாத்தி... இந்தா... துண்டு.....” வந்து நின்ற பாப்பாத்தியை உணர்ந்து கொண்ட மருந்து கலப்பவன், இலக்கத் துண்டொன்றை எடுத்துக் கொடுக்கின்றான் —

ஐம்பத்தைந்தாம் இலக்கம்.

“பாப்பாத்தி... உந்த வாங்கி இடு..... ஐயா இலக்க முறைப்படி கூப்பிடுவர்” பாப்பாத்தி அந்த வாங்கில் அமருகின்றாள்.

பாப்பாத்தி இந்த மருத்துவமனைக்குப் புதியவளல்ல — மாதம் மூன்று முறையாவது இங்கு வருவாள்

காமாளை — இதுதான் இவளுக்குள்ள நோய், காற்றடித்

நரம்புகள் தெரிந்தன

கே.ஆர். டேவிட்

துக்கட்டப்பட்டு ஊதிப்போயிருக்கும் சிவப்புப் பூனைப் போன்ற — ஊதி வெளுறிய முகம், ஊதிய வயிறு..... மொத்தத்தில் தண்ணீருக்குள் செத்து மிதக்கின்ற நாரிய மீனைப்போல... பரிதாபத்துக்குரியவள்.

வலது கையில் ஆறுவிரல் இது இவளைப்பற்றிக் கூறக் கூடிய உடற் சிறப்பு

வாழ்க்கைச் சிறப்பென்றால்..... இவள் பிறந்து தன்னை உணராக் காலத்திலி

ருந்தே வேலைக்காரியாக்கப்பட்டவள்..... இன்னமும் அதே பதவிதான்!

பென்சனியர் மணியம் என்று கூறினால் இப்பகுதியில் தெரியாதவர்கள் இருக்கமுடியாது. அவ்வளவு பிரபல்யமானவர் இப்பகுதியிலிருந்து முதல் முறையாக நகரப்பள்ளிக்குச் சென்று படித்து நீள்களிடாணும் சப்பாத்தும் போட்டு..... ஆங்கிலம் பேசிய முதல் மனிதன் இவர். இப்போது ஓய்வு பெற்று வெள்ளிப்

பூண் பொருத்தப்பட்ட கைத் தடியுடன் நடைபயிலுகின்றார்.

மதுவியிலிருந்து ஓய்வு பெற்ற இவர், ஏதாவது தொழில் வேண்டுமே என்ப பதற்காக 'காந்தி நிலையம்' என்கின்ற ஒரு விடுதி வீட்டை நிர்மாணித்து நடாத்திவருகின்றார். இங்குதான் பாப்பாத்தி வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டாள்.

இங்குள்ள சில அரசாங்கக் கந்தோர்களில் 'பணிபுரிபவர்கள்' இக் 'காந்திநிலையத்தில்' குங்கியுள்ளார்கள்.

துளசியம்மாள் - இவள் தான் பென்சனியர் மணியத்தாரின் தர்மபத்தினி - கருங்காலி வைரம் போல் இப்போதும் துடிதுடிப்பானவள், பாப்பாத்தியைத் துணையாகக் கொண்டு இக் காந்தி நிலையத்தைத் திறம்பட நடாத்தி வருகின்றாள்.

அபாங்கந்தோருக்கு வந்த துளசியம்மாள் மருத்துவ மனைக்கு வருகின்றாள்.

"பாப்பாத்தி... நீ இன்னும் மருந்து வாங்கியில்லையா....."

".....இல்லை....."
"நம்பர் எடுத்திட்டியா..."
"ஓம்..." பாப்பாத்தி இலக்கத்தைப் பார்க்கின்றாள்.

"வேளைக்குப் போ எண்டாலும் போகமாட்டாய்..... தூங்கிக் கொண்டு நிர்பாயம்... இண்டைக்கு இரண்டுமணி செண்டாலும் மருந்து வாங்க மாட்டாய்....."

"...என்னம்மா..... பாப்பாத்திக்குக் காமாணையே...." அங்கு நின்ற ஒருவர் கேட்கின்றார்.

"...ஓம்... கரி கரியாய்த் தின்னுவள்..... குழந்தைப் பிள்ளையெண்டால் அடிச்சுத் திருத்தலாம். இவளை என்னென்று அடிக்கிறது... மருந்து வாங்கிக் குடுத்தால் குடிக்க மாட்டாள்... எங்கடை புள்ளையிலே ஒண்டாய்த்தான் இவளையும் வெச்சிருக்கிறம். கடவுளே என்று அண்டு துவக்கம் இண்டை வரைக்கும் எங்கடை வீட்டிலே ஒரு குறையும் இல்லை. ஆனால் இவள் எப்படியோ கரியைத் திண்டிடுவள்..... எந்த நேரமும் காவலிருக்க முடியுமே... .." சாதாரண நிலையில் தனது பேச்சைத் தொடங்கிய துளசியம்மாள் இப்போது சத்தம்

இம் மாத பரிசுக் கதை

பத்துப் பேர் நினைவில்!

ராமருக்கும் கும்பகர்ணனுக்கும், யுத்தம் நடந்த பொழுது கும்பகர்ணன் இராமரைப்பார்த்து, "இராமா, இந்தப் போரில் நான் இறப்பதும், நீ வெற்றி பெறுவதும் உறுதி. அப்படியிருக்கும் பொழுது நமக்குப் பின்னால் வரக்கூடிய சந்ததியினர் உன்னைப்பற்றியும் இராவணனைப்பற்றியும் பெருமையாகப் பேசுவார்களே தவிர, என்னைப்பற்றி நினைக்கக் கூட வகையில்லாமல் போய் விடும்," என்று கூறி வருந்தினான். அதற்கு ராமர், "வருந்தாதே கும்பகர்ண! எங்களைப் பற்றிப் பேசும் இடங்களில் எல்லாம் உன்னைப் பற்றியும் பத்துப்பேராவது நினைக்கும்படி செய்து விடுகிறேன்" என்றாராம். அதனால் தான் ராமாயணம் நடக்கும் இடங்களில் எல்லாம் குறைந்தது பத்துப்பேராவது கும்பகர்ணனை நினைத்து (தூங்கிக்) கொண்டிருப்பார்கள்.

(திருச்சி ஆஸ்திக சமாஜத்தில் புலவர் கிரன் நடத்திய சொற்பொழிவினிருந்து.)

தகவல்: — K. ரவிச்சந்திரன்.

வைத்துக் கதைக்கின்றோம். தான் வந்திருப்பதை டாக்டருக்கு உணர்த்துவதற்காக!

— பெரிய மனிதத் தந்திரம்!

"துளசியம்மாவின் குரல் போலக்கிடக்கு..." உள்ளேயிருந்த டாக்டர் சிறு 'செல்லத்துடன் கேட்கின்றார்.

"குட் மோர்னிங் டெரக்டர்" வெண்கலத்தில் தட்டியது போல் ஆங்கிலத்தில் வணக்கம் கூறுகின்றாள் துளசியம்மாள். தலைநரைத்த பின் ஆங்கிலம் பேசுவதில் ஒரு தனி அழகு இருக்கத்தான் செய்கிறது!

துளசியம்மாள் டாக்டரின் அறைக் கதவைத் திறந்து கொண்டு உள்ளே செல்கின்றாள்.

.....செல்வாக்கு!

அங்கு நின்றவர்களின்கைப் பிடிக்குள் இருக்கும் 'இலக்கத் துண்டுகள்.....' தங்களுடைய தரத்தை இழக்கின்ற இது போன்ற 'செல்வாக்குச்' சம்பவங்கள் அவைகளுக்குப் புதிய தல்ல!

உள்ளே..... சில நிமிடங்கள் குடும்ப விசாரணை; சிரிப்பு..

"பாப்பாத்தி" உள்ளே இருந்த துளசியம்மாள் அழைக்கின்றாள்; பாப்பாத்தியும் உள்ளே செல்கின்றாள்..... பூவோடு சேர்ந்த நார்... அது போல!

"இந்தப் புள்ளையாலை பெரிய கவலை டொக்டர்..... இது கின்றை வருத்தத்தை எப்பிடியும் மாத்திப் போட வேணுமெண்டுதான் நானும் பாடுபடுகிறேன்..... இந்தப் புள்ளை ஒண்டையும் கேக்கு தில்லை..... சொந்தப் புள்ளை மாதிரி வீட்டிலே ஒரு வேலையும் குடுக்கிறதில்லை....." துளசியம்மாள் தனது தாராள மனதைச் சிரித்துச் சிரித்துக் கூறுகின்றாள்.

டாக்டரும் சிரிக்கின்றார்.

பாப்பாத்தி....? நருக்குள் இருக்கும் மீன், நீரைப்

பார்த்து ஆச்சரியப்படுமா?...
பாப்பாத்திக்கு இந்தப்பேச்சுக்
கள் புதியதல்ல!

“என்ன பாப்பாத்தி
அம்மா சொல்லுறது உண்
மையா” டாக்டர் கேட்கின்
றார்.

பாப்பாத்தி மௌனமாக
நிற்கின்றாள்.

“என்னடி சொல்லன்
எங்கடை வீட்டிலே உனக்கே
தாவது கட்டுப்பாடு இருக்கே”
துளசியம்மாள் அதட்டுகிறாள்

“இல்லை.....” பாப்பாத்தி
தடுமாறியபடி கூறுகின்றாள்.
உள்ளத்து உண்மைகளை விட்டு
உதிர்ந்த வார்த்தைகள்!

“பாப்பாத்தி நான்
சொல்லுறதைக் கேள். இப்பிடி
யொரு நல்ல இடம் உனக்குக்
கிடைக்காது. கரி திண்டால்
கர்மாளை வருமெண்டு உனக்
குத் தெரியுந்தானே...” டாக்
டர் அறிவுரை கூறுகின்றார்.

“.....”

“உன்னை முகத்தைக் கண்
னடியிலே பார்.....”

“.....”

“உன்னை வயதுள்ள மற்ற
றப்பள்ளையனைப்பார்.....”

“.....”

“...நீ என்னும் எவளவு
காலம் வாழவேண்டியிருக்கு...”

“.....”

“இப்பவே நோய் வந்திட்
டால்.....”

“.....” பாப்பாத்தியிடமி
ருந்து நீண்ட நெட்டுயிர்ப்
பொன்று வெளி வருகின்றது.

இருபதில் அறுபதைத்
தாண்டி, மரணித்து மயானம்
வரை சென்று... நெஞ்சாங்
கட்டை தாங்கி ... சாம்ப
லாக்கி... விடுதிரும்பிய ஒரு
உயிரின் அனுபவத்தொகுப்பி
லிருந்து பிறந்த நெட்டு
யிர்ப்பு!

அதைப் பாப்பாத்தியால்
தான் உணரமுடியும்!

“பாப்பாத்தி மருந்து
குடிக்கிறதால் மட்டும்
நோய் மாறாது... பத்தியமாக
நடந்து கொள்ள வேணும்.....
மருந்தையும் குடிச்ச கரியை
யும் தின்னிறதிலே பலனில்லை...
இனிமேல் நான் கரி தின்ன
மாட்டெனெண்டு நீ சொன்
னால் மருந்து தாறன் என்ன
சொல்லுறாய்.....” டாக்டர்
கேட்கிறார்.

“.....” பாப்பாத்தியின்
வழமையான மௌனம்!

“டாக்டர் நான் அவசிய
மாய்ப்போக் வேண்டியிருக்கு..
மருந்தையும் குடுத்து புத்தியும்
சொல்லிவிடுங்கோ.....” துளசி
யம்மாள் புறப்படுகின்றாள்.

மாதத்தில் இருதடவை
யாவது பாப்பாத்தி டாக்டரி
டம் வருவாள். டாக்டர் விசீர்

கண்டு கொள்ளமுடியவில்லை...
அதற்காக அவர் பெரும்
முயற்சியும் எடுக்கவில்லை
யென்பதும் உண்மை!

“என்ன பாப்பாத்தி
பேசாமல் நிக்கிராய்..... நான்
சொல்றது போலே நடப்
பியா...” டாக்டர் திரும்ப
வும் கேட்கின்றார்.

“.....” பாப்பாத்தி
பேசவில்லை.

எப்படியும் இன்று பாப்
பாத்தியின் உள்ள நிலையை
அறிந்து கொள்வதென்ற
முடிவுக்கு டாக்டர் வருகின்
றார்.

இதயங்களை மறைபொரு
ளாக்கியது இயற்கையின்
திர்க்கதரிசனச் சிறப்புக்கு ஒரு
அளவு கோல்... இதயங்கள்
மட்டும் வெளியாக இருந்திருந்
தால்..... மனிதன் காடுகளில்

யாத்திரைக்குப் போகும்போது!

புரட்சிக் கவிஞன் பாரதிதாசன் யாத்திரை போகும்
போது எடுத்துக் கொள்ளவேண்டிய பொருள்கள் என்ன
என்ன என்பதைப் பற்றி ஒரு பாடலில் கூறியுள்ளார்.
அந்தப் பாடல் இதோ!

“சேம்புக் கண்ணாடி ஆடை சிறுக்கத்தி
கூந்தல் எண்ணெய்
சோப்பு பாட்டரி விளக்குத் தூக்குக்
கூசா, தாள் பெஸ்கில்
தீப்பெட்டி கவிதை சால்வை செருப்புக்
கோவணம் படுக்கை
காப்பிட்ட பெட்டி ரூபாய் கைக்கொள்க
யாத்திரைக்கே.”

(பாரதிதாசன் கவிதைகள் முதல் தொகுதியிலிருந்து.)

(ச. ஐயாத்துரை)

ரிப்பார்... மருந்து கொடுப்
பார் புத்தியும் கூறுவார். ஒவ்
வொரு மாதமும் கடைசி இரு
தடவையாவது இந் நிகழ்ச்சி
நடக்கும்.

“பாப்பாத்தி எப்படிப்பட்ட
வன்...? டாக்டரால் பாப்
பாத்தியைச் சரிவர இன்

ஒளித்துத் தான் வாழ்ந்திருப்
பான்.

பாப்பாத்தியைப் போன்ற
வர்களால் மட்டும் நாட்டில்
வாழ்ந்திருக்க முடியும்!...?

“பாப்பாத்தி..... நிச்சய
மாக நீ என்னை நம்பலாம்.

நான் யாருக்குமே எதுவும் சொல்லமாட்டன் நீ உன்ரை உள்ளத்திலுள்ளதை மறைக்காமல் சொல்லு..." டாக்டர் கேட்கின்றார், இப்போது அவரது கேள்வியில் கருணை பளிச்சிடுகின்றது. டாக்டரின்கருணை உணர்வு பார்ப்பாத்திக்கு ஏதோவொரு நம்பிக்கையை ஏற்படுத்துகின்றது.

"...பாப்பாத்தி உன்ரை உள்ளத்தில் ஏதோ கூறமுடியாத சம்பவங்கள் இருப்பது எனக்குத் தெரியும்..... அது மட்டுமல்ல, உங்களைப் போலே அனாதைகளின்ரை அவல வாழ்க்கைகளும் எனக்குத் தெரியும்..... நிச்சயமாக நீ என்னை நம்பலாம்... நீ சொல்லுற எதையும், துளசியம்மாள் வீட்டுக்காரருக்கு நான் சொல்லமாட்டன்....."

"ஐயா..." பாப்பாத்தி வாய்திறக்கின்றாள்..... அவளது கண்கள் இலேசாகக் கலங்குகின்றன.

"..... சொல்லு பாப்பாத்தி....."

"ஐயா... என்றை வாழ்க்கையைப்பற்றி நான் ஆரிட்டையும்கொல்லுறதில்லை....."

"ஏன்....."

".....சொல்லுறதாலை பிரயோசனம் இல்லை....."

"...பிரயோசன மில்லாத தொண்டைப்பற்றிப் பேசாமல் விடுவது... மிக உயர்ந்த பண்பு!... ஆனால், ஒன்று... உனக்கு உதவி செய்யக் கூடியவர்களும் இருக்கலாந்தானே.. டாக்டர் மிகவும் தாழ்ந்த குரலில் பேசுகின்றார்.

"...ஐயா... எனக்கிப்ப இருபத்தேழு வயசு நான் என்னை அறிஞ்சகாலத்திலேயிருந்து..... வேலைக்காரியாகத்தான் இருக்கிறேன். இவ்வளவு காலத்திலேயும் 'அன்பெண்டு' ஒன்டைக்கண்டதில்லை! அடி.. பேச்சு.. தூற்றல் இவைகள் தான் சாகிறதுக்குப் பயமாக இருக்கு அதாலைதான் வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறேன்..." அவள் அழுகின்றாள்.

டாக்டர் தலையைத் தாழ்த்தி, நெற்றியைச் சொறிகின்றார்.

"அது சரி பாப்பாத்தி... உன்ரை நோயைத் தீர்த்துக் கொள்ளுறதுலை..... உனக்கென்ன கஷ்டமிருக்கு..."

"கரி தின்னிறதாலை தான் இந்தக்காமாளை வருத்தம் வெருகித்தெண்டது எனக்குத் தெரியும்....."

"பிறகேன் கரியைத் தின்னியும்....."

"என்ரை காலைச் சாப்பாடே கரிதான்....." பாப்பாத்தி திடீரென்று கூறுகின்றாள்.....

டாக்டர்... அவரது கண்கள் சிலையின் கண்களைப் போல்.....

"நீ என்ன சொல்லுறாய்.."

"உண்மையைத் தான் சொல்லுறன்....."

"விபரமாகச் சொல்லு பாப்பாத்தி....."

"...ஐயா நடத்துகின்ற காந்தி நிலையத்திலே தான் நான் வேலை செய்யிறேன். அங்கை தங்கியிருக்கிறவைக்கு ஐயா தான் சாப்பாடு குடுக்கிறவர். காலையிலே பாண், மத்தியானம் சோறு, இரவிலே ஏதாலும் பலகாரம்... பத்துப்பேர் இருக்கினம், இந்தப் பத்துப் பேருக்கும் காலையிலே ஐஞ்சு ருத்தல் பாண் வாங்குவம், இந்த பாணிலே உள்ள கருகலையெல்லாம் வெட்டி... பிறகு பாணைத் துண்டு துண்டாக வெட்டித்தான் குடுப்பம்... சிலவேளை பாண் மிஞ்சும், அப்பிடி மிஞ்சினால் ஐயா கொண்டு போவர்....."

".....அப்ப நீ..."

"வெட்டிக் கழித்த கருகல் பாண் வெறும் கரி அதைத் தான் சாப்பிடுவன்....." அவளது உதடுகளில் ஒட்டியிருந்த உமிழ் நீர் வலைப்பின்னலிட்டு அறுகின்றது.

"...நீ சாப்பிடாமல் விடலாந்தானே....."

"விட்டானே ஆனால் பசி..."

"...மத்தியானச் சாப்பாடு எத்தனை மணிக்கு....."

"எல்லோரும் வந்து சாப்பட்டு... பிறகு ஐயாவும், அம்மாவும் சாப்பிட்டு பிங்காளைல்லாம் கழுவி... தொட்டியிலேயும் தண்ணீர் நிரப்பி முடிய மூண்டு மணியாகும்... அதுக்குப் பிறகு தான்....."

டாக்டரால் பேச முடியவில்லை!

"இந்தக் கருகல் பாணைத் தின்னிறதாலை தான் என்றைகாமாளை வருத்தம் மாறுதில்லை என்று ஒருநாள் முதலாளி ஐயாவிட்டைச் சொன்னேன்....."

"அதுக்கு அவர் என்ன சொன்னார்..."

"...உனக்கென்னடி 'பட்டர்' பாண வேணும்' என்று அடிச்சார். எனக்கு வெறும் பாண் போதுமெண்டு சொன்னேன்... காமாளை வந்தால் ஆஸ்பத்திரி கிடக்குது... மருந்து வாங்கிக் குடிக்கலாம் எண்டார்..." பாப்பாத்தி கூறுமுடிக்கின்றாள்.

டாக்டர் தலைகுனிந்து இருக்கின்றார்.

மனிதனின் நரம்பைத் தொட்டு, அவனது நாடித் துடிப்பை அறியலாம்.....

சமுதாயத்தின் நாடித் துடிப்பை வெளிப்படுத்து நரம்புகள்?

பாப்பாத்தி போன்றவர்களா?.....

சமுதாயத்தின் நரம்பைத் தொட்டு அதன் நாடித் துடிப்பை உணர்ந்து வைத்தியம் செய்கின்ற... 'சமுதாய வைத்தியர்கள்...?..!'

...இந்த வைத்தியர்களின், வைத்தியசாலைகள்...?

...திருக்கப்படுமா?..

...அதுவரை.....

...பாப்பாத்தி போன்றவர்களின் துயரச் சுமைகள்...

மயானங்களில் தான் இறக்கப்படும்!

(யாவும்கற்பனை)

ஒரு நூற்றாண்டின் இருதமிழ்நாவல்கள்

எஸ். அகஸ்தியர்

தங்கள் பார்த்து அவர் களைக் கல்யாணம் செய்து கொடுத்தேன். அந்த நூலு பேரும் சுமங்கலியாய் விட்டார்கள். 'மந்திரங்கால் மதி முக்கால்' என்பதுபோல் என்னுடைய புத்தியைக்கொண்டு பிழைக்கிறேனல்லாமல் சாஸ்திரத்தைக் கொண்டு பிழைக்கவில்லை'

இத்தகைய வசனக்கோப்புகள் வாசாப்பு வாக மட்டுமன்றி, இதுபோன்று பல பந்திகளிலும் பைபிளின் வசன நடையொத்த பாங்கையும் அதன் ஆத்மக் குரலை ஞானோத்ம ராகமாக ஆசிரியர் நாவலில் மெருகூட்டி வைத்திருப்பதை நுண்ணியமாகப் பார்க்கின்ற போது, லத்தீன் பாஷை தமிழ் மொழிக்குள் முகிழ்ந்து புரியும் ஆனந்தபாவம் எத்துணை ரம்மியமாகவுள்ளது என்பதனை அவதானிக்கலாம். இவ்வகையிலும் நாவல் முடிதொட்டு அடிவரை கற்பனாவாத சித்தாந்தத்தொனிக் கும் ஓர் ஆன்மீகப் பிரசாரமாகவே தொனிக் கின்றது. இவ்வாறு கற்பனாவாதியாகவும், ஆத்மீக இலக்கியக்காரராகவும் விளங்குகின்ற திரு. வேதநாயகம்பிள்ளை, கதை மாந்தர் களின் கண்மூடித்தனமான மூடப்பழக்க வழக்கங்களை மானிதத்துடன் அணுகுவதோடு, ஆன்மீகத் தையுங்கடந்து உளவியல் ரீதியில் மனோதத் துவ விற்பன்னர் போல் தன்னையறியாமலோ என்னவோ — கண்டு கேட்டுணர்ந்த அனுபவ வாயிலாகவோ — மெய்நிலைப்பாடாக உணர்த்திய விதம் அற்புதமாகவுள்ளது; 'இத்தகைய ஓர் ஆன்மீகவாதியா இப்படிப் பாவனை செய்கின்றார்?' என்று வியக்கவுந் தோன்றுகின்றது.

வகைக்கு ஒன்று இது :

பிரதாபமுதலியும் ஞானம்பாளும் வெளித் திண்ணையில் படித்துக்கொண்டிருக்கின்றனர். அப்போது ஒரு சோதிட நிபுணர் வருகின்றார். அவர் அங்கு தனது சாஸ்திரீய வித்துவப் பிரதாபங்களை நீட்டி முழக்கி விளாசித்தள்ளி விடுகின்றார். அவர் வேஷம் — சோதிடத்தின் குழறுபடி கலைபடுகின்றது. அந்தக்கட்டத்தில் சாஸ்திரியார் இப்படிச் கூறுகின்றார் :

'எங்கள் வித்தையெல்லாம் சுத்தப்பொய். உலகத்தில் உத்தர நிமித்தம் பலபேர் வேஷங்கள் பூண்டுகொண்டு ஜீவிக்கிறார்கள். அப்படியே நானும் இந்த வேஷம் போட்டுக் கொண்டு திரிகிறேன். என்னுடைய சொந்த விஷயத்தில் சாஸ்திரம் பவிக்காமலிருக்கும் போது, அன்னியர் விஷயத்தில் கேட்கவும் வேண்டுமா? எனக்கு நாலு புத்திரிகள்; சாத்திர சகுனங்கள் பார்த்து, பொருத்த நிமித்

சாஸ்திரியார் தாற்பரியங்களை இத்துடன் நிறுத்திக்கொள்ளாமல், 'மந்திரங்கால் மதிமுக்கால்' என்னுங்கூற்றுக்கு மேலும் அழுத்தங்கூட்டும் நோக்குடன் ஆசிரியர் அப்பாத்திரத்தை வலிந்து நகர்த்திச் செல்லும் போதும் ஓர் உதாரணக் கதை' யைக் கையாளுகின்றார்.

அந்தக்கதை இப்படி விஸ்தரிக்கப்படுகின்றது.

'நான் நெடுங்காலமாக ஆசிரதஞ் செய்து வந்த ஒரு பிரபு என்னை அழைத்து, கர்ப்பினி யாயிருக்கிற தன் மனைவிக்கு என்ன குழந்தை பிறக்குமென்று கேட்டார். நான் ஆண் பெண் இரண்டில் என்று தானே பிறக்க வேண்டுமென்று நினைத்து அன்குழந்தை பிறக்குமென்று அவரிடத்தில் தனியாகச் சொன்னேன். அவருக்குத் தெரியாமல் அவர் மனைவியிடத்தில் போய், பெண் குழந்தை பிறக்குமென்று அதிகரகசியமாகச் சொல்லி வைத்தேன். கடைசியாய்ப் பிறந்த குழந்தை ஆணுமல்லாமல் பெண்ணுமல்லாமல் அலியா யிருந்தது.

இவ்வுதாரணக்கதைப் பாவனை அத்தகற் பணயாதலால் ஓர் உண்மையான தத்துவம் சற்று விகாரப்பட்டுத் தெரியும் பட்சத்தில் வாசகன் இச்சம்பவத்தை ஏற்பாடு என்பது சந்தேகமே. 'பொய்யையும் பொருத்தச் சொன்னால் அது பொய் போன்றிராது' என்பதனை ஆசிரியர் கவனித்திருந்தால் இதனைப் பொருத்தமாகச் சித்திரித்திருக்கமுடியும்.

ஆன்மீகத்தின் கேவலமான் அந்தரங் கத்தை ஆசிரியர் வேதநாயகம்பிள்ளை, கற் பனாவாத மாய உருவங்களான பேய், பூதங் களையும் விட்டு வைக்காது சாடியுள்ளார். ஜமீன்தாரின் தர்பாரில் சாதாரண மக்கள் பரிதாபத்துக்குரிய பெரும் மூடர்களாயிருந்து வாழ்க்கை நிலை, சத்திய நெஞ்சரான மானித இதயங் கொண்டவரான வித்வான் வேதநாயகம் பிள்ளை என்ற இந்த இலக்கிய

வரதியின் மனசை உறுத்தியிருக்க வேண்டும். என்வே சாஸ்திரங்களை நையாண்டி செய்து சாடிய அவர் பேனா, பேய் பூதங்களையும் சாடியதோடு, அதனை ஓர் மெஞ்ஞான அறிஞர்போல் விஞ்ஞான பூர்வமாக எடுத்தியம்பும் முறை மிகவும் போற்றத்தக்கது.

பிரதாபமுதலி இப்படிச் கூறுகின்றான்:

“எங்கள் கொல்லைக்குப் பின் புறத்தில் இருக்கிற சிங்காரத் தோட்டங்களின் மதிலுக் கப்பால் கொஞ்சத் தூரத்தில் ஒரு மண்டபமும், அதற்குப்பின் ஒரு விஸ்தாரமான காடும் இருந்தன. அந்தக் காட்டுக்கு அந்தப் பாழ் மண்டபம் வழியாகத்தான் போகவேண்டும். சில காலத்துக்கு முன் அந்தப் பாழ்மண்டபத்தில் யாரோ ஒருவன் கழுத்தில் சுருக்கிட்டுக் கொண்டு இறந்துபோனதாகவும், அவன் பசாசுருபமாகி, அந்த மண்டபத்தில் வாசஞ் செய்வதாகவும், பின்னும் ஒரு ‘சங்கிலிக் கறுப்பு’ ஒரு மரத்தில் எப்போதும் இருப்பதால் எப்போதும் சங்கிலி ஒசை கேட்பதாகவும், அந்த மண்டபத்துக்குப் போன ஆடு மாடு முதலியன ஜீவ ஜந்துக்கள் திரும்பி வராமல் பிசாசுகளுக்கு இரையாகி விடுவதாகவும் ஒரு வதந்தி பிறந்து, வெகுகாலமாக அந்த மண்டபத்துக் காட்டுச்சுவாது ஒருவரும் போக்கு வரவு இல்லாமல் நின்று போய் விட்டது.

இரக்காலங்களில் அந்த இடத்தில் பயங்கரமான பல சப்தங்கள் கேட்கிறதும் உண்டு. உபாத்தியாயரிடத்தில் அதைப் பற்றித் தெரிவித்தேன். அவர், ‘பணப் பேய் தவிர வேறு பேய் இல்லை. நீ என்னுடன் கூட வந்தால் காட்டுகிறேன்’ என்றார். அவருடைய விவேகமும் தைரியமும் எனக்குத் தெரியுமாதலால், வேட்டை நாயையும் கையில் பிடித்துக் கொண்டு நடந்தேன். மண்டபத்துக்குள் நுழைந்தவுடனே கணக்கில்லாத பல பட்சிகள் ‘கா, கா’ என்று சப்தித்துக்கொண்டு புறப்பட்டன. அந்தப் பட்சிகளுடைய எச்சங்களால் மண்டபத்தில் கால் வைக்க இடமில்லாமல், துர்நாற்றம் குடலைப் பிடுங்க ஆரம்பித்தது. மண்டபத்தை விட்டுக் கீழே இறங்கினேன். எங்களுக்கு முன் எங்கள் வேட்டை நாய் மிருக வாசனை பிடித்துக் கொண்டு காட்டுக்குள் ஓட ஆரம்பித்தது...”

இப்படிக்கதைக் கூற்றினை விஸ்தாரஞ் செய்யும் ஆசிரியர் அங்குள்ள நிலைப்பாட்டைச் சித்திரிக்கும்போது அச்சத்திரிப்பில் அக்காட்சிப் பொருட்களுடனும் ஜந்துக்களுடனும் எம்மையும் முகிழ்கும்படியாக ஆழ்த்தி விடுகின்றார்.

சித்திரிப்பு இப்படி வர்ணிக்கப்படுகின்றது:

“இதைக் கண்டவுடனே நரிகளும் ஓநாய்களும் கறட்டுப் பூனை முதலான பல்-மிருகங்

களும் நாலு பக்கங்களிலும் கத்திக்கொண்டு ஓடத் தலைப்பட்டன. நாங்கள் போகும்போது ஓநாய் ஓர் ஆட்டைப் பிடித்துத் தின்று கொண்டிருந்தது. அந்த ஓநாய் மேல் எங்கள் வேட்டை நாய் பாய்ந்து பிடித்துக்கொண்டு, எங்களுக்குப் பாதகாணிக்கை கொண்டு வருவது போல் எங்கள் முன்பாக ஓடிவந்தது. உடனே உபாத்தியாயர் என்னை நோக்கிச் சொல்கிறார்:

‘இந்தக் காட்டைப் பார்த்தால் உலகம் உண்டானது முதல் மனுஷ சஞ்சாரம் இல்லாதது போலத் தோன்றுகிறது. யாரோ ஒருவர் துர் மரணமாய் இறந்து போனென்ற பயப் பிராந்தியில் வெகுகாலமாய் ஒருவரும் இவ்விடத்தில் சஞ்சரிக்காதபடியால், பட்சிகளும் பல மிருகங்களும் அந்த மண்டபத்தையும் காட்டையும் தங்கள் வாசஸ்தலங்களாக்கிக்கொண்டன. அவைகளால் இரவில் உண்டாகின்ற சப்தங்களைப் பிசாசுகளுடைய சப்தங்களென்று மெளட்டியாக நினைத்துக்கொண்டார்கள். இந்தக் கானகத்துக்குள்ளே பிரவேசிக்கிற ஆடுமாடுகளை மிருகங்கள் நின்று விடுவதை அறியாமல் பிசாசுகள் நின்றுவிடுவதாக நினைத்தார்கள். அறிவில்லாத மிருகங்களும் பட்சிகளும் நிர்ப்பயமாய் வசிக்கிற இந்த இடத்தில் அறிவுள்ள மனுஷர் சஞ்சரிக்கப்பயப்படுவது எவ்வளவு மெளட்டியம்’.

உண்மைதான். இத்தகைய மூடர்களைப் பார்த்தே, ‘நெஞ்சு பொறுக்குதில்லையே இந்த நிலை கெட்ட மாந்தரை நினைத்துவிட்டால்’ என்று பாரதியும் சினந்து பாடினான். அது போன்றே அறியாமையால் உழலும் மக்களைப் பார்த்து ‘எவ்வளவு மெளட்டியம்?’ என்று சினந்து கனை பாய்ச்சினார் போலும்.

இப்படியாக விஸ்தரிக்கப்படும் சித்திரங்களடங்கிய இந்நாவலில் கதை நகர்த்தப்படும் விதத்தில் இடையிடையே, சற்று விழுக்காடு தெரிகின்றது. ஆனால், அதனிலும் ஓர் காவியநயம் இழையோடிக்கொண்டே இருக்கிறது.

கதை புனைய எழுந்த ஆசிரியர் கதைக் கப்பாற் சென்று கதை மாந்தர்களோடு சம்பவங்களை—குணவியல்புகளைப் பிணைக்கின்ற பாங்கு வயத்துடன் இணைந்த சுருதியாக நாவலில் இன்ப நாதம் மீட்பினும், நாவலின் அடிச்சரட்டில் ஓர் அந்தகாரத்தை-வாழ்க்கை பாவா நிலையை உண்டாக்கிவிடுகின்றது. இதனையடுத்துக் கதையின் சுருதியோட்டத்தினூடாகக் கதைக்குள் கதை சொல்லும் உத்திகளும் அதிகரித்துக் கையாளப்பட்டமையினும் நாவலின் சுருதி வேகம் குறைந்துள்ளதாகத் தோன்றவில்லை.

(தொடரும்)

கவிஞ்சரங்குள்

பேய் !

—ஆலையூர்த்தாசன்

உத்தமிகள் எனும்பெயரில்
ஊரினிலே கொடிகட்டி
எத்தனையோ விலைமகளிர்
இருக்கின்றார்!-இத்தரையில்
கண்ணகியாய் வேஷமிட்டு
காமப்பரி தணிக்கும்
பெண்ணவளை
என் சொல்வேன் பேய்?

ஏழை

—பூபால் கதிரவேல்—

ஏழ்மையில்வாழும்
எங்களுக்கு
இன்பங்கள்
வழுக்கிவிழும்
மீன்கள்!
வறுமை
நாங்கள் நீராடும்
வற்றாதபொய்கை!
பசியும் பிணியும்
கரைசேரா அலைகள்
நிலைத்திருப்பது
பரிதர்ப வாழ்வின்
கேள்விச்
சுவடுகள்

காளைகள்

—செல்வானந்தன்—

நாங்கள் ஏழைகள்
ஆனால், கோழைகள் அல்ல,
கோழைகளைக் கோல்
கொண்டு
ஒட்டுவிக்கும் காளைகள்

குழப்பம்

—சாரதா சண்முகநாதன்

லைற்றில்லாத சைக்கிளிலி
ருந்து
முனம் உடல்
அவசரமாய்க் குதிக்கும்
சந்தியில் கூட்டம்
சடுதியில் கலையும்
பரலாய் போனவர்
(அப்) பாவியாய்—
தனித்தே செல்வார்
அந் நெருக்கமான
இரு ஒளிவட்டங்களும்
மறைந்தபோது.....
'அட இது
எம். பி. யின் ஜீப்'

இல்லறம்

—ராமஜி

பணம் வந்தால்
சுவர்க்கம்!
பசி வந்தால் -
நரகம்!

சொந்தம்

'பரந்தன் கலைப்புலபா'

பிறக்கும் முன்னரே
இறைவன்
தந்து விட்டது
அன்னையின்
வயிற்றறையை...
பிறந்த பின்னரும்
உழைத்து
உண்டு
வாழ்ந்திட
கூடிப்பிறந்தது
சாண் வயிறு

ஈழ மாதாவே!

—த. பேரின்பம்—

விடுதலைப் பொழுதின்
வசீகர முகம்
தெரிகிறது —
சிறிய தொலைவில்
ஈழ மாதாவே...
எங்கள்
இதய மாதாவே!
நீ —
கணவனை அல்ல,
கட்டிய தாலியை
கள்வரிடம் (கயவர்)
இழந்து வாடுபவள்
சற்றுப் பொறு
உனது பிள்ளைகளாம்
எங்களுக்கு —
முதுகும் நெஞ்சுதான் !

பெண்மை

—மதி—

பெற்றோர்க் கமராவுள்—
வாழ்வுக் காட்சியைப்
பிரதிபலிக்க—
ஆண்மை பிம்ப ஒளியை
எதிர்பார்த்துக்
காத்திருக்கும்
'பிணிம்'

கவிஞன்

—எஸ். நாகராஜ்—

அவனிடம்
வறுமையைத்தவிர
வேறெதுவும்
இருக்கவில்லை !
ஆனால் அவனது
கவிதைகளில் மட்டும்
வறுமையைக்
காணவில்லை.

காவியமானாவன்

குழங்காணியா

அனாஹ - ஆனா கிராசேந்திரம்

புனிதாவின் நிலைகண்டு.....

அடிவயிற்றில் இடி விழுந்தாலென
துடித்தனர் தாயர் தந்தையர் துவண்டே.
மானம் மதிப்பு மற்றும் பண்பெலாம்
வானகம் நோக்கிப் பறந்திடும் பிரேமை
கட்டி மெழுகு மெல்லெனக் கசிந்து
சொட்டுமே இன்றிச் சிதைந்திடும். தோற்றம்
வெந்த புண்ணில் வேல் நுழைந்தாற் போல்
நொந்த மனத்திற் சிதைவுகள் ஆயிரம்
தம்பிப்பிள்ளைத் தரகரை அணைந்து
தம்துயர் அணைத்தும் கொட்டினார் தந்தை
அம்மொழி அணைத்தும் செம்மையாய்க் கேட்டு
“அறிகிறேன் அதன்பின் மறுவழி பார்ப்பம்”
என்றுமே சொல்லி எடுத்தடி வைத்து
சென்றனர் அவரோ மாதவன் மனைக்கு.
“இப்படி நடப்ப திப்புவி இயற்கை
தப்பில தாதலால் உண்மையாங் கிருப்பின்
இக்கணம் நாமெலாம் இருவரும் இணைந்திட
தக்கது செய்திடல் தகுதியாம்” என்றனர்.
“விடயம் அறிந்து மாதவன் தன்னை
குடைந்து குடைந்து நானுமே கேட்டனன்.
தனக்கும் அவட்கும் என்றுமே தொடர்பிலே
முன்னேப் பலன்தான் ஈதெனச் சொல்லி
செந்நீர் உகுக்கிறான் அவனிடம் வேறுயாம்
கேட்பது எதனை? வேண்டுமெல் நீங்களை
கதைத்துப் பார்ப்பது நல்லது” என்று
உள்ளது மறைத்து உயர்மொழி பேசி
வெள்ளையராஞர் மாதவன் தந்தை.

“கனவிலும் அறியேய்; கற்பனைச் சேதி
எனக்கவள் பற்றி ஏதுமே தெரியா” —
பருத்த பூசனிக்காயைச் சோற்றுட்
புதைத்து மறைக்கும் மாதவன் கூற்று.
“ஆடுகள் மாடுகள் மாநீரி ஆயிரம்
சோடிகள் பிடிப்பது சோதனை வந்ததும்
கிடைப்பது பாணிகள்.....? பரத்தை அவளோ
ஒன்றுமே அறியாப் பச்சினம் பாலனின்
நற்பெயர் கெடுத்தான் நாசமாய்ப் போவான்”
என்றுமே சிறிப் படமிடும் பாம்பென
கொன்றிடும் வார்த்தைகள் கோவையாய் வாய்வர
நின்று பொழிந்தாள் மாதவன் அன்னை.
தங்கு வேட்டை ஆடிடச் சென்று
திங்கள் கழித்து வெறுங்கரத்தோடு
வந்தவர் போல் உடன் வந்திடு வழியே
தம்பிப் பிள்ளையும் திரும்பினர் வெறிதே.

(வேறு)

அருஞ்செல்வி அழகினிலே சுறுசுறுப்பில்
அடைந்திருந்த இன்பமெலாம் நொடியிற் தீய்ந்து
பெருநெருப்பில் விழுந்த சிறு புழுக்கள் போல
பெண்ணவளின் பெற்றோர்கள் வாடலானார்.
திருமகளின் கரம்பிடிக்கத் தவந்தான் செய்த
தமிழ்மகளை எண்ணியவர் மகிழ்ந்த வேளை
வரும்புயலைக் கண்டனரா? வழிதான் யாது?
வாழ்வினிலே நடைப்பிணமாய் அவர்கள் நின்றார்.

(தொடரும்)

ஓர் அறிமுகம்

பெண்களில் ஒரு கவிஞர்

கமலினி முத்துலிங்கம்

இலங்கையில் பெண் எழுத்தாளர்கள் மிகவும் குறைவு. அதிலும் கவிதை எழுதுபவர்களை விரல்விட்டே எண்ணிவிடலாம். கவிதை மட்டுமே எழுதும் பெண்கள் ஓரிருவர்தான் இருக்க முடியும். அப்படி உள்ள ஓரிருவரில் குறிப்பிடத்தக்கவர் வளரும் எழுத்தாளரான கவிஞர் (கவிஞை என்று சொல்ல வேண்டுமோ?) கமலினி முத்துலிங்கம் அவர்கள்.

மரபுக்கவிதைகள் மூலம் எழுத்துலகுக்கு அறிமுகமான கமலினி தற்போது புதுக்கவிதைகளையே பெரும்பாலும் எழுதி வருகிறார். புதுக்கவிதையை இவர் நேசிப்பதற்குக் காரணம் என்ன?

மரபுக்கவிதைகள் மூலம் சொல்லமுடியாத சில கருத்துக்களை புதுக்கவிதைகள்மூலம் வீச்சாகச் சொல்ல முடிகிறது. அதாவது உள்ளத்திலிருந்து பீறிட்டுமூம் சில உணர்ச்சிகளை, எதுகைமோனை, சீர், தளை முதலிய அலங்காரங்களால் போர்த்தி மறைக்காமல், அப்படியே இயற்கையான தோற்றத்தில் வெளிப்படுத்துவதற்குப் பெரிதும் உதவுகிறது. இவர் எழுதிய முதல் புதுக்கவிதையான "ஓலம்" இப்படி அமைகிறது.

இதயத்தின் மூலையில்
எழுகின்ற எண்ணங்கள்
உதயத்தை எதிர்நோக்கும்
ஊமை கண்ட கனவுகள்
கனவுலகில் வாழுகின்ற
ஏழைகளின் கற்பனைகள்
கண்ணிரைத் தருகின்ற
துன்பத்தின் ஓலங்கள்.

அண்மையில் இலங்கை வானொலியில் இடம் பெற்ற "சுழத்தில் கவிதை இலக்கிய வளர்ச்சி" என்ற கருத்தரங்கில் கமலினி கருத்து தெரிவிக்கும்போது புதுக்கவிதையின் வரலாற்றைத்

தொட்டுக்காட்டி புதுக்கவிதைக்கும், மரபுக்கவிதைக்கும் உள்ள தாரதம்மியத்தை இரத்தினச் சுருக்கமாக எடுத்துக்கூறியதை நேயர்கள் அவதானித்திருப்பார்கள். மு. மேத்தாவின் புதுக்கவிதைகள் இவரைக்கவர்ந்துள்ளன. ஆழமும், சுர்மையும் வாய்ந்தவை அவருடைய கவிதைப் பார்வைகள் என்கிறார் கமலினி.

1975ம் ஆண்டில் தனது பதினமூன்றாவது வயதில் எழுத ஆரம்பித்த கமலினி இதுவரை நூற்றுக்கணக்கான கவிதைகளை எழுதியுள்ளார். இலங்கை வானொலி, ஈழத்துப் பத்திரிகைகள் முதலியவற்றில் இவரது கவிதைகள் வெளிவந்துள்ளன.

கவிதை எழுதுபவர்கள் எவ்வாறு குறைவாக இருக்கிறார்களோ அவ்வாறே கவிதை படிப்பவர்களும் குறைவாக இருக்கிறார்கள். அப்படிப்பட்டவர்களைக் கவிதையின் பால் ஈர்ப்பதற்கு புதுக்கவிதை மிகவும் உதவியாக இருக்கிறது. படித்தவர்கள் மத்தியிலும் பாமரர்களும் மத்தியிலும் இலகுவாகப் புழுந்து விளையாடும் தன்மை புதுக்கவிதையில் உண்டு என்கிறார் இவர்.

ஈழப்பத்திரிகைகளில் அநேகமாக எல்லாமே புதுக் கவிதைக்கு தாராளமாக இடமளித்திருப்பது புதுக் கவிதையின் வளர்ச்சியைக் காட்டுவதுடன் வாசகர்களிடையே புதுக் கவிதைக்குள்ள வரவேற்பையும் காட்டுவதாக அமைகிறது என்று கூறும் இவர் ஈழத்தில் மட்டுமல்லாது தமிழகத்திலும் புதுக்கவிதை தற்போது விற்றடை போட்டு வருகிறது என்கிறார். தனிக்கவிதை இதழ்கள் பல அங்கு வெளியாவதையும் அவர் சுட்டிக்காட்டுகிறார்.

புதுக் கவிதையின் தோற்றமும் வளர்ச்சியும் என்ற தொடர் கட்டுரையை தமிழக முகிணையான "திபம்" சஞ்சிகையில் எழுதி

வந்த வல்லிக்கண்ணன் ஈழத்தில் வெளிவந்த புதுக் கவிதைத் தொகுதிகள் பற்றியும் அக் கட்டுரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார். (இக்கட்டுரை பின்னர் தனி நூலாக வெளிவந்து இந்திய அரசின் சாகித்திய அகாடமி பரிசு பெற்றது) இதுவும் புதுக் கவிதையின் வளர்ச்சிக்கு ஒரு சான்று என்றார்

இவர் கவிதைகளில் மனிதநேயத்தையும், ஏழை மக்களின் அவலங்களின் தூண்டுதலால் எழுந்த உணர்வுகளையும் பரக்கக் காணலாம். மாதிரிக்குச் சில:—

“காலக் கயிற்றைப் பினைக்க வந்தேன் —

அதில்

காவியப் பூக்களைத் தொட்க வந்தேன்
கோலக்குரலோடு கூடவந்தேன் — இங்கு
கொள்ளை கொடுமைகள் ஆச்சதா”

X X X X X

வசந்தங்கள் வாழ்க்கையின் வாசல் வரை

வந்து

வறுமையின் கொடுமைகளை எட்டி நின்று

ரசித்து

வந்தவழியே செல்லும் ஏழ்மையின்

அவலங்கள்

பகியின் கொடுமையில், பாதை தடுமாறி

தவிக்கின்ற வேளையில் கள்ளி மாத்தின்

பாலும்

பஞ்சடைத்த கண்களுக்கு, பசும்பாலாய்த்

தெரியும்.

X X X X X

இதயத்தின் ஏக்கமாய்

வெளியே வரும்

பெருமூச்சின் பெருநெருப்பு

கண்ணீரில் அணைய

கணநேரப் பொழுதில்

மனங்கள் லேசாகி

மகிழ்வை அனுபவிக்கும்

அந்தரங்கப் பொழுதுகள்.

மிகக் குறுகிய காலத்தில் முன்னணிக்கு வந்துவிட்ட இளம் கவிஞரான கமலினி, ரீ.பா., திமிலைத்துமிலன்., செ. குணரத்தினம், போன்ற முதுபெரும். எழுத்தாளர்களோடும் வாடுவோர் இலக்கியக் கருத்தரங்கில் கலந்து கொள்ளப்போது, பெண் எழுத்தாளர்

கள் ஏன் கவிதை எழுதுவதில் நாட்டம் கொள்வதில்லை என்ற கேள்விக்கு அளித்த சுணையான பதில்: “பெண்கள் எப்போதுமே கனவுலகில் வாழ்பவர்கள் கற்பனைக் கதைகளில் இன்பம் காண்பவர்கள். (இன்றைய வாசகர் கூட்டத்தில் பெரும்பகுதியினர் பெண்கள், எழுதப்படும் கதைகள், நாவல்களில் பெரும்பகுதி பெண்களைப் பற்றியது) இந்த நிலையில் கவிதையில் அவர்கள் நாட்டம் கொள்ளாததில் ஆச்சரியம் இல்லை.”

எண்ணிப் பார்க்கும் போது, இக்கூற்றில் நிறைய உண்மை இருப்பது தெரிகிறது. தமிழகமும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல. ஈழத்தை பொறுத்தவரை, தாமரைச் செல்வி, தமிழ்ப் பிரியா, மண்டுர் அசோகா, இராஜம் புஷ்பவனம், அருண்விஜயராணி, கோகிலா மகேந்திரன், முதலிய புதிய தலைமுறை எழுத்தாளர்களும், பாலேஸ்வரி, குறமகள், அன்னலட்சுமி ராஜதுரை, பத்தினியம்மா முதலிய பழைய தலைமுறை எழுத்தாளர்களும், நினைவுக்கு வருகின்றனர். இவர்களில் எத்தனைபேர் கவிதை உலகில் பிரகாசிக்கின்றனர்?

பெண் எழுத்தாளர்கள் இன்னும் அதிகமாகக் கவிதை எழுதுவதில் ஆர்வம் காட்டவேண்டும். அப்போதுதான் ‘கவிதைகள்’ பற்றாக்குறையைப் போக்க முடியும் எனத் தெரிவிக்கும் கமலினி நிறைய மெல்லிசைப் பாடல்களையும் எழுதியுள்ளார் என்பது குறிப்பிடத்தக்கது.

பிரகாசமான எதிர்காலத்தை நோக்கி மிகவேகமாக நடைபோடும் கமலினி முத்துநிழல் கம், ஈழத்தின் பெண் எழுத்தாளர் உலகின்குறிப்பாக கவிதை உலகின்—பெரிய நம்பிக்கைக் கீற்றாக ஒளிக்கிறார்.

— மணி

அறிவுக்கு விருந்து

X திறமை மாத்திரம் ஒருவனை எழுத்தாளனாக்க மாட்டாது. புத்தகம் எழுதுபவன் மனிதப் பண்பு மிக்கவனாகவும் இருக்க வேண்டும்.

—எம்.என்.

X கடமை உணர்ச்சி உள்ள இடத்தில் பதவி ஆசை இருக்காது.

—டபிள்யூ. ஹெரில்

X பணிவு என்பது வெறும் தாழ்ந்த உணர்ச்சியைக் குறிப்பதல்ல. அறிவாளியின் பரஸ்பர மரியாதைச் சின்னம் ஆகும்.

—எடிஸன்

அனலை ஜே. கிருபாலட்சுமி. நிறைவு செய்கிறார்.

ஆதவன தன் உச்சு ஆதிக்கத்தை செலுத்திக் கொண்டிருந்த வேளையில் வனிதாவும் பிரியாவும் முன்னுவது ஜீவனுடன் பிச்சையெடுத்து வாழ்ந்து கொண்டிருந்தார்கள். அந்தக் கூட்டத்தில் நின்ற வயதான மனிதர் பொக்கற்றுக்குள் இருந்த சில்லறையை எடுத்து இவர்களின் பேணிக்குள் போடவந்தவர், பேணிக்குள் போடாமல் தங்கனையே வைத்த கண் வாங்காமல் பார்த்துக் கொண்டிருப்பதைக் கண்டு வனிதாவும் பிரியாவும் அவ்விடத்தை விட்டு நகர முற்பட்டனர். பெரிய மனிதர் ஒரு அன்பான புன்முறுவலோடு தன் கையிலிருந்த சில்லறைகளைப் போட்டார்.

மறுநாளும் அவர்கள் அதே இடத்தை அடைந்த போது உச்சி வேளையில் அந்தப் பெரியவர் அதே பார்வை, அதே புன் சிரிப்பு. வனிதாவுக்கும், பிரியாவுக்கும் உள்ளூர்பயமும் நடுக்கமும் தான் என்று அவர்கள் அதை வெனிக் காட்டி கொள்ள வில்லை.

அன்று அவர்கள் களைப் பாற அமர்ந்த வேளை அந்தப் பெரிய மனிதர் தங்களை நோக்கி வருவதைக் கண்டு அஞ்சினார்கள். பயத்துடன் குழந்தையுடன் வனிதாவும் பிரியாவும் எழுந்து நின்று கொண்டார்கள். முன்னைய அனுபவங்களால் ஆண்வர்க்கத்தை அடியோடு பிடிப்பதில்லை வனிதாவுக்கும் பிரியாவுக்கும் அவர்கள் அவ்விடத்தை விட்டு முற்பட்ட போது அந்தப் பெரிய மனிதரின் குரல் தான் அவர்களை தடுத்தது.

“எங்க பிள்ளையன் குழந்தையோட.....”

இவர்கள் மரத்தின் மறுபக்கத்தில் நின்று கொண்டார்கள். பெரிய மனிதரே மீண்டும் அவர்களுடன் பேச்சுக் கொடுத்தார். வனிதாவும் பிரியாவும் ஆதியோடந்தமாக தங்கள் கண்ணீர்க்கதையை சொல்லி முடித்தார்கள். சொல்லி முடித்ததும் ஒரு சமை இறங்கியது போன்ற பிரமை. தற்செயலாக பெரியவரைத் திரும்பிப் பார்த்த

வனிதா திடுக்கிட்டாள். அவரின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் வடிந்து கன்னத்தில் கோலம் வரைந்தது.

இந்தப் பெரிய மனிதரின் மனதைக் கவலைப் படுத்தி விட்டோமே என்ற திகிலுடன் வனிதாவுடன் குழந்தையையும் தூக்கிக் கொண்டு பிரியாவையும் அழைத்துக் கொண்டு புறப்பட்டாள் “நாங்க போறம் பெரியவர்”

“பொறுங்க பிள்ளையன் எனக்கு உங்கட வாழ்க்கையையும், என்ற வாழ்க்கையையும் நினைக்கும் போது கண்ணீர் தான் வருகுது. என்ன செய்வது இது தான் விதி என்று”

“என்ன நீங்களும் அதை யா”?

“ஓம் பிள்ளையன் அப்படியும் இப்படியாக என்ற காலம் போயிட்டுது. நீங்கள் என்னென்று தான் இந்த உலகில் இருந்து சிவிக்கப் போறியன் உங்களைப் பார்த்தா நல்ல பிள்ளையன் போல கிடக்கு”

“என்ற வீட்டிலையே வந்து நீங்களும் இருந்தால் ஒருத்தருக்கு ஒருத்தர் ஆதரவாக”

ஏற்கனவே குடுகண்ட பூனைகள் அல்லவா? வனிதாவும் பிரியாவும். தயங்கினார்கள். பெரியவர் வற்புறுத்தினார் சிறிது நேரம் யோசனையில் ஆழ்ந்தார்கள்.

“ஒன்றுக்கும் யோசிக்காமல் வந்து இருங்க பிள்ளையன் நான் உங்கட தகப்பன் போல”

தகப்பனைப் போல என்று கூறியதும் வனிதாவுக்கும் பிரியாவுக்கும் அவர்களை அறியாமலே அவர் மீது பாசம் தோன்றிற்று. அவர் வீட்டுக்குப் போக சம்மதித்தார்கள்.

வனிதாவையும் பிரியாவையும் பிச்சை எடுக்கப் போக

வேண்டாம் என்று தடுத்து விட்டு தானே உழைத்துக்கஷ்டப்பட்டு அந்த மூன்று ஜீவன்களுக்கும் உணவு உடை அளித்தார். “இந்த நன்றியை நாங்க என்னைக்கும் மறக்க மாட்டம் ஐயா” என்று வனிதாவும் பிரியாவும் அடிக்கடி கூறிக் கொள்வார்கள். அவர்களின் வாழ்க்கை ஆடம்பரமின்றி அமைதியாக ஓடிக்கொண்டிருந்தது.....

ஒரு நாள் அந்தப் பெரிய வருடன் சந்தை வியாபாரம் செய்யும் வாலிபன் ஒருவன் போக வேண்டிய பஸ்ஸைத் தவற விட்டதனால்... பெரியவர் “தம்பி பஸ் ஒன்றும் இனி இல்லை என்ன செய்யப் போறே? என்னோட வந்து தங்கி விட்டு விடிய முதல் பஸ் சக்குப் போகலாம் என அழைப்புவிடுத்தார்.

அவனும் சரியென்று அன்று பெரியவருடன் வந்து தங்கினான். இப்படிச்சில நாட்கள் அவன் பஸ்ஸைத் தவற விட்டு அங்கு வந்து தங்குவது வழக்கமாகி விட்டது. வனிதாவும் பிரியாவும் அவனுக்கும் சேர்த்து சமையல் செய்து வைத்துக்காத்திருப்பார்கள். பிரியாதான் எல்லாவற்றையும் விழுந்தடித்துச் செய்வான். அவனும் பிரியா செய்வதையே கூடுதலாகப் புகழ்வான். இது வனிதாவுக்கும் தெரியும்; நல்லவன் போல் தோன்றியதால் அவளும் எதுவும் பேசவில்லை. பிரியாவுக்காக பஸ்ஸைத் தவற விடுவது அவள் வேலையாகி விட்டது. பெரியவர் இல்லாத சமயங்களிலும் வந்து போனான் நாட்கள் நகன்றன.....

“பிள்ளை வனிதா நீ எவ்வளவு காலம் இப்படி இருக்கப் போற இந்த உலகத்துல துணை இல்லாமல் இருக்க ஏலாது. அந்தப் பெடியனும் நல்லகுணம் நான் சொன்னாக்கேட்பான். நீ என்ன சொல்லுற”

“ஐயா என்ன கேட்கிறீங்க இவ்வளவு நாளும் இருந்தும் என்ற குணம் தெரியாத மாதிரி. இது ஒரு காலமும் நடக்காத விஷயம் ஐயா நான் ஏற்கனவே ஒரு வருக்கு மனைவியாகினவன்”

“எனக்குத் தெரியும் பிள்ளை. என்றாலும் நீ வாழ

வேண்டிய வயதில் இப்படி இருக்கிறது”

“அது இருக்கட்டும் ஐயா அவரை பிரியாவுக்கு கட்டி வைப்பேன்”

பெரியவரின் சொல்லுக்கு மதிப்புக் கொடுப்பது போன்ற நடிக்ப்புடன் பிரியாவும் திருமணத்துக்கு சம்மதித்தாள். ஆடம்பரமின்றி கல்யாணம் நிறைவேறியது இதில் வனிதாவுக்குத் தான் கூடிய மகிழ்ச்சி ஒரு சமைகுறைந்து விட்டது என்று.....

பிரியாவின் வாழ்க்கை மகிழ்ச்சியாக ஓடியது ஆனால் வனிதாவின் நிலையைப் பார்க்க கவலைதான். பெரியவர் இப்போ புதுத்தெம்புடன் நடமாடினார். ஏதோ தனது சொந்த மகளுக்கு கல்யாணம் செய்து விட்டது போன்ற பிரமை.

சந்தர்ப்ப வசமாக வனிதாவிடம் “இவ்வளவு நாளும் எனக்கு ஒரு பிள்ளை என்று தான் நினைச்சேன். அதுவும் எங்களை அடிச்சுத் துரத்தி விட நாளும் என்ற பெண் சாதியும் அயல் ஊரில், ஊர் பேர் தெரியாத வீட்டுக்கோடியிலே இருந்தம். அந்தப் புண்ணிய வதியும் என்னை விட்டிற்றுப் போயிட்டான். இனி நாளும் அநாதை என்று தான் இருந்தது. எனக்கிப்ப அந்தக் கவலை இல்லை. எனக்கு ரெண்டு பெண் பிள்ளைகள் இருக்கினம் அவை என்னை அனாதையாக விடமாட்டினம் என்றுலும் எனக்கொரு கவலை”...

“என்ன கவலை ஐயா உங்களுக்கு?”

“உன்னை இந்தக் கோலத்தில் பார்க்கிறது தான்”

“அது தான் எங்களுக்கும் கவலை” — இதை பிரியாவும் அவள் கணவனும் கூறினார்கள்.

வனிதா தான் பேச்சை வேறு திசைக்கு மாற்றினாள். “ஐயா உங்கட மகனைப் பார்க்க வேணுமெண்டு உங்களுக்கு ஆசையிலேயா?”

“மகன் என்று சொல்ல வெட்கமாகக்கிடக்கு பிள்ளை. அதைத் திருப்பி சொல்லாத அது வந்து எனக்குப் பிறந்ததே என்ற மானத்தை விற்கிற மாதிரி”

“ஏன் ஐயா அப்பிடி சொல்லுமேங்க”

“அதையேன் கேட்கிறயள் அவனர கூத்துகள் கொஞ்சமா? சொல்லக்கூடியதுகளா? சரி சரி சொல்லுறன்”

மூவரும் அதைக்கேட்கும் ஆவலில் வாய் பிளந்து நின்றார்கள். “அடியும், குடியும் கூத்தும், கூடுவார் கூட்டமும்... அவனும் திருந்தி வந்து சேர்ந்திட்டால்...” கிழவர் பெருமூச்சு விட்டார்.

உள்ளே போய் வந்தவர் போட்டோ ஒன்றைக்கொண்டு வந்து கொடுத்தார். அந்தப் போட்டோவை பார்த்த வனிதா பிரியா இருவருக்கும் அதிர்ச்சி... “ராஜன்...” என்று முணுமுணுத்தார்கள்.

“உங்களுக்கு எப்படி” பெரியவர் விழித்தார். போட்டோவைப் பார்த்த பிரியாவின் கணவன், ராஜனை அடுத்த ஊரில் கண்டதாகவும் கையோடு அழைத்து வருவதாகவும் கூறினான். அவன் இப்போது நல்லவனாக இருப்பதாகவும் கூறினான். வனிதா நடந்த உண்மைகளைக் கூறியதும் பெரியவர் வனிதாவின் குழந்தையை எடுத்து மாறி மாறி முத்தம் பொழிந்தார். புதிய வேகத்துடன் சேரவேண்டியவரிடம் அக்குழந்தை சேர்ந்து விட்டது என்று அவருள்ளம் பூரிப்படைந்தது.

பிரியாவின் கணவன் ராஜனை அழைத்து வரப்பிறப்பிட்டான். வனிதாவுக்கு மகிழ்ச்சி எல்லை கடந்தது. தோய்ந்து விட்டு உள்ளதில் நல்லதை உடுத்திக் கொண்டு பின்னலில் மலர் சரத்தை செருகிக்கொண்டு வாசலுக்கும் வீட்டுக்குள்ளும் மாறி மாறி நடை பயின்றான்.

ராஜனை எதிர்பார்த்து பெரியவரும் பிரியாவும் புதிய ஒரு வனிதாவைக் கண்டு மகிழ்ந்தனர்.

பிரியாவின் கணவனுடன் ராஜன் வருவதை மற்றவர்களை விட வனிதா தான் முதலில் கண்டு கொண்டாள். அக்கணமே மணப்பெண்ணின் நாணம் கவலிக் கொண்டது துடுப்புக்கிடைத்தது. அடையும் ஓய்ந்தது. அந்தத் தோணிகள் நிம்மதியாக கரைசேர்ந்தன.

(முற்றும்)

“ஆரடா அது நியாயம் பேசுறது.....ஒருதற்ற நியாயமும் எனக்குத் தேவையில்லை... சொல்லிப் போட்டன் ஐ.....”

கனகசுந்தரி அவ்வளவு நேரம் என்னென்னடால்.....”
போடு நிறுத்தவில்லை.

“எங்கை அவன்..... எங் டாம்..... அவனை அடிச்சுக் கூட முகத்திலே முழிக்க..... சொல்லுறதுதான்.....”
சொல்லுவன் ருஸ்கோல்”

கனகசுந்தரியின் கையில் உலக்கையின் பருமனில் தடியென்று இருந்தது. அதை விடப் பல மடங்கு பருமன் அவளது உடல். சாடையான பயம் என்று வயிற்றை அனைந்த

“சொல்லிப் போட்டன்... நான் கூட்டிக்கொண்டு வந்தனன்.....அவனிலை தொடர்படாது”

“எப்பிடிக்கூட்டிக்கொண்டு வருவாயென்றின் உனக்கு நடப்புத் தெரியாதா.....”

“என்ன நடப்பு ஊர் உலகத்தில் நடக்காததா?” என்கிறேன்.

“முதல்லை அவனை முடிச்சுப் போட்டு” கனகசுந்தரியின் கையசையில் கணவன் முந்துகிறார்.

அவன்.....கனகசுந்தரியின் குரல் கேட்டபோது முன்னால் இருந்த அவன் இப்போது இல்லை. மாயமாக மறைந்தது போல்..... எப்படியோ அவன் இல்லாதது எனக்கு ஆறுதல்...

ஏமாற்றத்துடன் படை அமர்கிறது.

“நடந்து எல்லாம் தெரிஞ்ச நீ எப்பிடி அவனைக் கூட்டிக் கொண்டு வருவாய்...” கனகசுந்தரி ஆவேசம் நீங்கிய வளாக ஆற அமர கேட்கிறாள்.

அவனுக்கு அப்போது வயது - பதினெட்டு வருடங்களும் சில மாதங்களும்.....

மண்ணிலே உழைப்பது தேடித் திவ்ப்பகுதியிலிருந்து கிளிநொச்சி விசுவமடு என்று நகர்வு கொண்ட கூட்டத்தில் அவன் மண்ணின் சொந்தக் காரனாக அல்ல மாமனின் கமத்தில் கூலியாக வந்தான்.

மாமனின் தோட்டத்தில் சலியாத உழைப்பு. கிடைக்கும் பணத்தில் வீட்டுக்கு அனுப்புவதும் ஒன்றும் தவற விடாமல் படம் பார்ப்பதும் வயிறு முட்டத்தின்றுவிட்டு வாடியில் படுப்பதும், இதுதான் அவனது வாழ்வாக இருந்தது.

கூடுவாரோடு கூடி முக்கு முட்டக் குடித்துவிட்டு பீடிப்புகையை ‘புக் புக்’ என்று விட்டபடி வீடு வர.....

இறைவனின் எச்சரிப்பு!

இந்த உயிர் இறைவன் நமக்குக் கொடுத்த கடன்.
இந்த உடல் இவ்வசமாகக் கொடுத்த பரிசு.
தலை வழுக்கை விழுவதோ ரோமம் நரைப்பதோ,
பல் விழுவதோ, இறைவன் நமக்குப் போடும் ஞாபகக்
கடிதம்.

‘நீ கையெழுத்துப் போட்ட பத்திரம் காலாவதியாகப்
போகிறது; கடனைக்கட்டுவதற்குத் தயாராகிக்கொள்
உன் உயிரை நான் ஜப்தி செய்யப்போகிறேன்.
என்று இறைவன் நம்மை எச்சரிக்கிறான்.

—கண்ணதாசன்—

தொகுப்பு: மணீர் செல்வானந்தன்

மாமா அடித்த அடி.....
இவனுடைய விறைப்பான
பார்வை..... தன்னுடைய
கமத்தை விட்டு விலகி விடு
வானோ என்ற பயத்தில்
தோளுக்கு முத்தால் தோழன்
என்றுக்கி விட்டார்.

“குடிச்சாலும் வெறிச்சா
லும் நம்மோட கிடக்கட்டும்
மாடு மாதிரி உழைப்பான்”
என்று மாமன் இலாபம் கணக்
கிட்டார்.

இயந்திரமாகத்தான் அவ
னது வாழ்வு நகர்ந்தது.

அவன் குறுக்கிடும்வரை....

அவளுக்கு அதே ஊர்தான்
.....சிரிப்பும் நெளிப்பும் என்று
தொடங்கியது - முற்றி
விளைந்தபோது.....

பருவம் அழைத்த தடத்
தில் அவன் இறங்கிவிட்டான்.

அப்போது அவனுக்கு உல
கம் தெரியவில்லை. தாயும்
மூன்று குமர்களான தங்கை
மாருமா தெரியும்?

அவள்.....அவள்....

அது ஒன்று தானே தெரிந்
தது.

அவளோடு போய் விட்
டான். தன்னைவிட நான்கு
வயது முத்த அ வ ளோடு
போய்விட்டான்.

ஒரு மரதமோ இரண்டு
மரதங்களோ.....

அவளது அக்கறையோ
அல்லது இவளது புது அனுப
வங்களோ இனிப்பும் இணைப்பு
மாக இருந்தன.

பிறகு..... பிறகு.....

அவன் கூலி வேலைக்குப்
போய் விட்டு வீடு திரும்ப
பொழுது சரிந்துவிடும். வெற்
றிலை மென்றபடி கலகலச்
சிரிப்புடன் அவள்... முன்னால்
கார்க்கார கந்தசாமி.

“உங்களைத்தான்.....காய்
கறி ஏதும் வாங்கிக்கொண்டு
வாங்க.....”

இவன் நடப்பான் திரும்பி
வரும்போது படையடியில்
கந்தசாமி ஒரு செருமலுடன்
போவான்.

இது சில நாட்கள்.

சின்னக்கடை சின்னத்
தம்பியும் சில நாட்கள், அவ
னுக்கு மெல்ல மெல்ல எல்
லாம் விளங்கிவிட்டது. அவ
ளோடு ஓடி வந்த பின்
மாமாவை எட்டிப் பார்த்த
போது அவர் சீறிய சீற்றம்.

“எல்லாத்தையும் தான்
பொறுத்தீன், இதையும்
பொறுப்பனா.....தா..... ஊர
றிருக்க வேண்டிய உன் தலை
யிலை கட்டிக்கொண்டு.....
என்ற முஞ்சியிலை முழிச்சாய்
கொலைதான் நடக்கும்”

இவன் திரும்பிவிட்டான்.

இப்போதுதான் அவனுக்
குப் புரிந்தது. மாமா அவ்வ
ளவு உறுதியாகக் கூறுகிறாரே...
அவரும்.....

அவளோடு ஒரு வருஷம்
எப்படியோ வாழ்ந்து.....

ஒரு பிள்ளை பிறந்திருக்கி
றது. நல்லவேளை உரித்துக்
கழற்றி அவனைப் போலவே...

கழிந்து விட்ட காலம் அவ
னுக்கு வேதனையையும் விரக்
தியையும் அதை மறக்க ஒரு
பிள்ளையையும் கொடுத்திருக்கி
றது. அது மட்டுமா? காலம்
துணிச்சலாகப் பரிணமித்து...

அவன் துள்ளுது காய்ந்தி
ருக்கிறான். மடியிலே பிள்ளை,
அவனது தாடியை காலால்
உதைத்தபடி..... கரர்க்காரக்
கந்தசாமி சுதந்திரமாக வரு
கிறான். இவன் ஏதும் கூறினால்
அவளும் அவனுடிக் கேட்கவே
இவனை ஒதுக்கி விடுவதுபோல்.

அவன் குழந்தையை இறுக்
அணைத்தபடி கண்ணீர் வழிந்
தோட திசையின்றி நடக்கி
றான். திரும்பிவர இரவு பஸ்து
விடும்.

கனகசுந்தரி தனது
மாளிகை முற்றத்தையே
மேடையாக்கி துள்ளிக் குதித்
துக் கொண்டிருக்கிறான். அவ
ளது கணவன் தப்பார்மல்
தாளம் போட்டபடி இருக்கி
றான்.

“சேரழிஞ்சு போவான்....
நடுரோட்டிலே பிச்சையெடுத்து
நிப்பான்..... இல்லாம முணு
முமரையும் கண்ணீரும் சோறு
மாய் விட்டுப் போட்டுப் போன
வன்.....”

கனகசுந்தரி அவனுக்குச்
சிறிய தாய்.

தாய்..... கூடத்தில் சரிந்து
கிடக்கிறாள். மூன்று குழந்தையும்
விட்டினுள்ளும் வெளியிலும்க
தாமும் தம் கலையும்.....
கனகசுந்தரி வாய் வலவமைத்
தேறப் வசதிகளையும் பெருக்
கிக் கொண்டவள். ஆலமரம்

மாநிலி..... அந்த நிழலில் தான் அவனது தாயும் மூன்று சகோதரிகளும் களையாறுகிறார்கள். அதுவும் இல்லையென்றால் அவன் விட்டுப்போக ஆடிக் காற்றுப் பஞ்சாக அல்லவா புறந்திரும்பார்கள்.

அவனது தாயின் உள்ளம் பல பெர்முதுகள் அவன் மீதான கோபத்தை மறந்து— அவனது தவறுகளை மறந்து பாசத்தில் துடித்திருக்கிறது. மூன்று ஜீவன்களும் அண்ணனை நினைத்து அழுதிருக்கின்றன.

பாசம் என்ன செய்யும்?

“தொடரப்படாது..... அவன் காலடி வைக்கப்படாது. அவனை வேணுமென்டால் அணைச்சுக் கொள்ளுங்க..... என்ற மூற்றம் மட்டும்திடுக்க வேணும். ஒருத்தரும் வேணும்”

தராசு தனம்பும் போது கணகசந்தரி அஸ்திரம் பிரயோகிப்பாள்.

“குமருகளின்ர முகத்திலே கரிப்பைப் போட்டுப் போயிட்டான் பாவி..... எப்பிடியும் நான் கணசேர்த்துப் போடுவன்”

கணகசந்தரியின் பக்கம் தாழுல்தோடு மட்டும் நின்று விடாது மறுதட்டில் உள்ள அவன் தூக்கி விசப்படுவான். பாசம் பஞ்சாகிவிடும்.

“எங்க அவன் இந்த முற்றத்துக்கு மட்டுமில்லை. ஊரி ஊரெல்லாம் கால் வைக்கட்டும் பார்ப்பம்” துள்ளிக்குதிப்பது கணகசந்தரி.

“இல்லாம..... அவன் செய்த வேலைக்கு” இதுதான் அவனாகக் கூறவில்லை. வாழ்வின் தீர்ப்பந்தம் கூறுகிறான்.

கணகசந்தரியின் மன்றத்தில் மீண்டும் ஓர் அமர்வு.

“நான் சொன்னன்..... என்ற வாய் பிழைக்காது. இப்படிச் செய்துபோட்டு தேவடியாரோட போனவன் நடுநோட்டில் அநாதையாக நிற்பான் நினைகிறான்”

“சரி அவள் தேவடியாள்... விட்டுப்போட்டு அலையிற நாய் ஒரேயடியா வரலாம் தானே” சுந்தரிக்கு மாறாக இல்லாமல் தாயின் கண்ணீர் தாங்க முடியாமல் சுந்தரியின் கணவன் கூறுகிறார்.

தாயின் மனமும் கண்களும் நிறைகின்றன. ஒரு கணம்தான்

“எங்க வார்தெண்டிறன்..... அதுமட்டும்தான் இந்த சென்மத்தில் நடவாது ஓ.....” கணகசந்தரி துள்ளுகிறாள். பிறகு ஒரு நிதானம்

“அப்பிடி அவன் வரமாட்டான்” என்ன தேவடியாளோ பத்தினியோ பொம்பிளை இல்லாம அவனால இருக்க ஏலாது. ருசிகண்ட பூனையள் ஆராலையும் இருக்க ஏலாது. “கொச்சையாகக் கூறிவிட்டு தானே ஒரு முகச்சளிப்பு கவிழ்க்கிறாள்.

“அவனைத்தான் பிரிஞ்சாலும்..... பிள்ளையைப் பிரிஞ்சு வர ஏலுமா?” இது சுந்தரியின் மிஸ்டர்.

“பிள்ளையைக் கொண்டு வாறது” இது ஆற்றுமையில் தாய்

“அவள் எப்படிப்பட்டவள் எண்டாலும் தாய்..... பிள்ளையை விட ஒம்படுவாளா” தன்னை மறந்து விறுக்கிட்டுக் கூறுகிறாள் கணகசந்தரி. அந்த வார்த்தைகள் அவனது தாயின் நெஞ்சில் அடிக்கின்றன.

திரும்பத் திரும்ப.....

“அவள் எப்படிப்பட்டவள் எண்டாலும் தாய்..... பிள்ளையை விட ஒம்படுவாளா”

நான்..... நான்.....?

அந்தத் தாய் விறுவிறு வென்று எழுந்து தனது குடிசையை நோக்கி நடந்தாள். அதே நேரம்தான் அவனும் தனது வீட்டை விட்டு சொந்த ஊரை நோக்கி காலெடுத்து வைத்தான்.

வீட்டினுள்ளே கலகலக்கும் பேச்சுக்குரல். அவன் வேலை முடிந்து வந்தபோது..... இவ்

வளவு நாளும் அவளை விலக்கி தன்னுள்ளே குமுறிக்கொண்டிருந்த எரிமலை இப்போது வெடிக்கிறது. முற்றத்து மண்ணில் விழுந்துகிடந்து விரிடும் குழந்தை..... உள்ளே சல்லாபம்.

‘இவ்வளவு’ நாளும் தகப்பனாக மனதைத் திடப்படுத்தியவன் நெஞ்சு வெடித்து.....

“அடியேய்..... ஒரு அலறல்.....

எது புதிதாக என்று அவன் வெற்றிலை வாயுடன் எட்டிப் பார்க்கிறாள்.

“தூ நீ எக்கேடும் கெட்டுப்போ..... என் பிள்ளையை நான்.....” பிள்ளையை வாரி எடுத்து அவன் நடக்கிறான்.

“விடு..... என் பிள்ளையை விடு”

“விட்டி உனக்கொரு பிள்ளை”

“என் பிள்ளையை எப்பிடியும் நான் வளர்ப்பேன்..... உன் வழியைப் பாரு.....”

இருவரின் இழுபறியில் கந்தசாமி குறுக்கிடுகிறான். கார்க்காரன் வாட்டசாட்டமானவன்.

“உயிரோட ஊர் போக ஆசையெண்டால் பிள்ளையைப் போட்டிட்டுத் திரும்பிப் பார்க்காம ஓடு.....” இது கந்தசாமியின் ஆணை.

மஞ்சள் படர்ந்து ஒளி யிழந்த அவனது கண்கள் குழியுள் ஆழ்ந்து கிடந்தன. பல நாட்கள் எண்ணெய் காணாது விடப்படாத தலை சிக்குண்டு கிடந்தது. முகம் முழுவதும் உரோமம் போன்று தாடி அலங்கோலமாக செழித்திருந்தது.

அவன் மனிதனாக இல்லாமல் காட்டு விலங்கு போல் யாழ்ப்பாண பஸ் நிலையத்தில் நின்றான்.

பருவத்து அவசரத்தில் தன் சுற்றுச் சமூகத்தை துறந்து தனிமைப்பட்டு வாழப்போகும் ஒருவன் இந்த சமூகத்தில் எய்தப்போகும் நிலைக்கு நிதர்சனமான சாட்சியாக அவன் நின்றான்.

எனக்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

பலம் வாய்ந்த இந்த சமூகம் கட்டுக்களை உடைத்துப் போவது தவறு என்பதல்ல— எதையும் உடைக்கலாம். உடைத்தபின் நிமிர்ந்து நின்று விளைவுகளைச் சந்தித்து வெற்றிகாண திறனில்லாதவர்களைக் காணும்போது பரிதாபம் மீறுகிறது.

அவன்மீது என் பரிதாபம் எல்லை கடந்தது. அவன் தன் வரலாற்றை கூறக்கூற அவனது நிலையின் முழுப்பரிமாணமும் என்னால் உணரப்பட....

அவனோடு மிகவும் நெருக்கமாகிவிட்டேன்.

“ம்....இனி என்ன செய் யிறதாக.....”

“ம்.....இனி.....” அவன் பதில் கூறமுடியாமல் தாடியைப் பிடித்தான்.

“முடிஞ்சது முடிஞ்ச போச்சு... ..இனி தாய் சகோதரங்களோட இருந்து.... பிறகு ஒரு வாழ்க்கையை அமைச்சுக்கதான்.....”

அவனது மனக்கண் முன் சிறியதாய் கனகசுந்தரி தோன்றியிருக்க வேண்டும். அவன் மிரண்டான்.

“அது நடவராது.....”

“நானல்லவோ நடத்துற னுன்..... சரி இனி அவள் வீட்டுப்பக்கம் போகமாட்டாய் தானே.....” அழுத்தமாகக் கேட்கிறேன்.

“குடு கண்ட பூனை.....” என்றுவிட்டு ஒரு சிரிப்பு சிரித்தான்.

அவனுடைய தாயின் வீடு. பாசத்திலும் வருமையிலும் அடிபட்டுக் களைத்துக் கிடக்கிறான் தாய். அவளைக் கையில் பற்றியபடி முன்னால் போகிறேன். அப்போதும் அவன் கனகசுந்தரி வீட்டுப் பக்கம் பார்த்து மிரண்டபடி.....

தங்கைமார் ஓடிவந்து சுற்றி வளைக்கிறார்கள். “அண்ணா”

அரி

புலிகள்

செல்வி விமலாம்பிகை நடராஜா அனலைதிவு தெற்கு.

கே: இலங்கையை பொறுத்தமட்டில் இந்துக்கள் எல்லோரும் தமிழர்கள் அப்படியிருக்க இந்துக்கள் பெரும் பான்மையாக வாழும் பிரதேசங்களை விட்டு கொழும்பில் இந்து மகாநாடு நடைபெறப் போகிறது ஏன்?

ப: ஸ்ரீலங்காவின் இந்து கலாசார அமைச்சரான சொல்வீரர் செ. இராசதுரை தனது இந்து மகாநாட்டை

தாய் அகலக் கைவிக்கிறாள் “மகனே.....”

அப்போதும் அவர்கள் கனகசுந்தரி வீட்டுப் பக்கம் பார்த்து மிரண்டபடி.....

“என்ன துணிவிலை அவன் வருவானென்றிறன்” கையிலே தடிகளுடன் கனகசுந்தரி படைவருகிறது. மணந்து முணந்து பிடித்துவிட்டாள்.

குரல் கேட்டதும் தான் அவன் மாயமாக மறைந்து விட.....

நான் நியாயம் பேசுகிறேன். கனகசுந்தரியின் மன்றத்தில் நீதிக்கும் நியாயவாதத்துக்கும் இடமில்லை. தெரிந்தும் எனது முயற்சி.

“உங்கள் பிள்ளை இப்பிடிச் செய்திருந்தால் என்ன செய்யியன்... .. இப்பிடியா செய்யியன்.....” கனகசுந்தரிமீது கடைசி அஸ்திரம்.

வேறு எங்கே நடத்த வேண்டும் என எதிர்பார்க்கிறீர்கள்?

கே: வெளிநாட்டில் நிறுவப்படவிருக்கும் இடைக்கால தமிழீழ அரசினால் ஈழத்தமிழர்கள் பிரச்சினைகளில் ஏற்படப்போகும் முக்கிய புதிய மாற்றம் என்ன?

ப: பாலுக்கும் காவலகை பூனைக்கும் தோழனாக ‘இரட்டை’ வேடம் போடுபவர்கள் பற்றி புரிந்து கொள்ள வாய்ப்பேற்பட்டிருப்பதும் ஒரு மாற்றம் தானே!

கே: இப்போதெல்லாம் நமது பாராளுமன்ற உறுப்பினர்கள் பாராளுமன்றத்தில் நன்றி, பாராட்டுக்கள் என்றெல்லாம் அமர்க்களப்படுத்துகிறார்களே காரணமென்ன?

ப: எல்லாமே நமக்காகத்தான். நமது உயிருக்கும் உடைமைக்கும் பாதுகாப்பு தேட வேண்டாமா? நமக்காக உயிர்ப்பிச்சை வேண்டியே இந்த ‘பல்லினிப்பு’ நாடகத்தை நடத்த வேண்டியிருக்கிறதாம்.

(மறு பக்கம் பார்க்க)

அவள் தனது படையுடன விடுவித்து என்று நடந்தாள்.

நான் அந்தத் தாயையும் சகோதரர்களையும் பார்க்கிறேன். அவர்கள் தயக்கத்துடன் எழுந்து கனகசுந்தரியின் பின்னால் நடக்கிறார்கள்.

அது..... பாசத்தை வென்ற வாழ்வின் நிர்ப்பந்தம். சில நாட்களின் பின் பஸ் நிலையத்தில் அவனைக் கண்டேன் அதே கோலத்தில்.....

அவளிடமே திரும்பவும் போய்விட்டானாம். அவளுக்கு அல்ல தன் பிள்ளையைப் பிரிந்து வாழ முடியாதாம்.

பொய்... .. பாசம் ஒரு சாட்டு. இந்தக் கரையில் ஒதுங்க முடியாத வாழ்வின் நிர்ப்பந்தம் அவனை அங்கே தள்ளியது.

அவன் ஒரு சிரிப்புடன் நடந்தான்.

(கற்பனைய)

ஜீவா கொக்குவில்.

கே: தமிழ் மக்களின் பிரச்சனைகள் யாவும் தீர்க்கப்பட்டு விட்டன என தேவா அன்று சொன்னார். ஆனால் இன்று ஜனாதிபதி பிரச்சினை உண்டு என்று பேச்சுவார்த்தை நடாத்துகின்றார். அதில் அவரும் கலந்து கொண்டுள்ளாரே. இவர்களை நம்பினால் தமிழரின் கதி என்ன அண்ணா?

ப: அதோகதி!

மி. அருள் மொழிராஜா
நிலாவெளி-3

கே: அரியாரே! அரியாரே! கரிகாலன் எங்கு சென்றார்?

ப: தினம் தினம் தலைநகரின் வழக்காடு மன்றங்களில் அவரைச்சந்திக்கலாமே! தமிழ் இளைஞர்களுக்காகவே அனுதினமும் தன் நேரத்தை செலவிட்டு வருகிறார். இதனால் சுடர் வாசகர்களுக்கு மாபெரும் இழப்புத் தான். என்ன செய்வது?

கே: “சமூப்பிரகடனம் சிறு பிள்ளைத்தனமானது” என வர்ணித்த எமது த-வி-கூட்டணியினர், அடுத்த தேர்தலில் வாக்குவேட்டையாட வரும் போது! எந்த “ஆயுதத்துடன்” வருவர்?

ப: அதே ஆயுதம் தான். தமிழீழப் பிரகடனத் துக்கு நாள் குறித்துவிட்டும் வரலாம் புதுப்போர்க்கோலம் காண தயாராவோம்.

தமிழ்த்தேனி
சுளிபுரம்

கே: இந்த மாதம் வெளியான ஆனந்த விகடனில் சுஜாதா எழுதிய புரதி சிறுகதையான ஒரு லட்சம் புத்தகங்கள் வாசித்தீர்களா? வாசிக்கும் போது உங்களுக்கு குண்டான உணர்ச்சியாது?

ப: மிக அற்புதமாக ஒரு சிறுகதையை வாசித்த மனவுணர்வு பெற்றேன். ‘நல்லுசாமி’ போன்ற நல்ல மனிதர்களை அரங்கத்துக்கு கொண்டுவந்த ‘சுஜாதா’ அவர்களுக்கு நமது பாராட்டுக்கள்!

கே: விடுதலைப் போரில் ஈடுபடத் துடிக்கும் இளைஞர்கள் யாருடன் தொடர்பு கொள்ள வேண்டும்.

ப: தமிழினத்தின் விடுதலை வெள்ளி தளபதி அமிர்தலிங்கம் அவர்களுடன் தொடர்புகொள்ளுங்கள். விடுதலைப் போருக்கு வழிகாட்ட அவரை விட்டால் வேறு யார் இருக்கிறார்கள்?

பி. சிவலிங்கம்

தாமரைக்கேணி
மட்டக்களப்பு

கே: நமது நாட்டவரான தமிழக இயக்குநர் பாலுமகேந்திரா இப்போது எப்படி இருக்கிறார்?

ப: ‘ஷோபா’ விவகாரத்தில் சற்றுத் தளர்ந்து போயிருந்தவர் மீண்டும் சுறுசுறுப்பாகிவிட்டார். சங்கராபரணம் முள்ளும் மலரும், அழியாத கோலங்கள், மூடுபனி ஆகிய அவரின் படைப்புக்கள் தனித்தன்மை வாய்ந்தவை. நடிகர்கள் நடத்ததை விட அவரின் காமரா நடத்ததையே நம்மால் பார்க்க முடிந்தது மிக அற்புதமான கலைஞர். தற்போது மூன்றாம் பிறையை உருவாக்கி வருகிறார். இப்படத்திலும் தனது முத்திரையை பதிக்க தவறமாட்டார் என்பது நிச்சயம். பாலுமகேந்திரா, புரதிரைப்படக் கல்லூரியில் பயிற்சி பெற்று வெளியேறிய பின் சில பரிட்சார்த்தமான படக்காட்சிகளை பிடித்துக் கொண்டு வந்து இங்குள்ள பிரபல ஸ்டூடியோக்களில் போட்டுக் காட்டி ‘சான்ஸ்’ தேடியதும், இவரின் திறமையை இங்குள்ளவர்கள் புரிந்துகொள்ள மறுத்ததும் வேதனை தரக்கூடிய சம்பவங்கள். நல்ல கலைஞரை நாம் இழந்து விட்டோம்.

எஸ். நாகராஜா
செக்கடிப்புலவு
வவுனியா

கே: சில நேரங்களில் ஸ்ரீலங்கா அரசு செய்யும் அட்டுழியத்தை நம் தலைவர்கள் சுட்டிக் காட்டுவதில்லையே?

ப: உங்கள் கருத்து தவறானது. தவறுகளை அவ்வப்போது சுட்டிக்காட்டி பாராளுமன்றத்தின் உள்ளும் புறமும் வாதிட்டு வருவதில் நம் தலைவர்கள் எவருக்கும் சளைத்தவர்கள் அல்லர். ஆனால் பரிகாரம் கிடைப்பது தான் அரிது.

கே: இன, மத, மொழி பற்று கொஞ்சமும் இல்லாத ஒரு சில நம் இனத்தவர்கள் எப்போது திருந்துவார்கள்....?

ப: கடைசி காலத்தில்

கனக பிரதீபன்
கொக்குவில் மேற்கு

கே: அரசு கூட்டணி உயர்மட்ட பேச்சுவார்த்தை தொடர்ந்து கொண்டே போகின்றதே. இதன் முடிவு எப்போது?

ப: இந்தப் பேச்சுவார்த்தை ஒரு குறுங்கதை அல்ல தொடர்கதை. பொதுத்தேர்தல் வரை நீடிக்கலாம்.

கே: ஒரு இலட்சம் பேருக்கு நடப்பு ஆண்டில் அரபு நாடுகளில் வேலை வழங்க வேண்டும் என்று ஜனாதிபதி கூறி இருக்கின்றாரே இதைப் பற்றி தங்கள் கருத்து என்ன?

ப: ஒரு இலட்சம் இளைஞர்களை வெளியே அனுப்பிவிட்டு, அதன் மூலம் தேர்தல் வெற்றி வாய்ப்பை எதிர்பார்க்கிறார் போலும். சாணக்கியரல்லவா? தந்திரமாக மூளை வேலை செய்கிறது.

கோபாலபுரம் - குகதாசன்.
நிலாவெளி - 3.

கே: இந்திய ஜனாதிபதியாழ் நகருக்கு விஜயம் செய்ய முடியாதென அறிவித்துள்ளது பற்றித் தாங்கள் என்ன நினைக்கின்றீர்கள்.

ப: ஸ்ரீலங்கா அரசின் சுதந்திர தின விழாவில் பங்குபற்ற வந்த பாரத குடியரசுத் தலைவருக்கு யாழ்நகர் வந்து ஸ்ரீலங்காவின் கூலிப்படையினர் சூற்படுத்தியுள்ள கோரச்சுவடுகளைத் தரிசிக்க மனம் வருமா?

ஒரு அதர்மரீதியின் அக்திவாரம். தமிழ்ப்பிரியா

அவள் ஆபீஸ் படிக்களில் போன்ற பாவனையில் சொன்
இறங்கும் போதே அவன் சற்று னான்.
தூரத்தில் நிற்பது தெரிந்தது.
அவனைப் பார்த்ததும் மனம்
உள்ளுக்குள் சின்னப் பரவசத்
தில் தெய்..... தா ...போட்
ஆரம்பித்தது. சைக்கிளில்
அமர்ந்தபடி ஒரு காலை நிலத்
தில் ஊன்றி..... மற்றக் காலை
பெடலில் வைத்துக் கொண்டு...
கைகள் இரண்டையும் கட்டிக்
கொண்டு..... தலையை மெல்லச்
சரித்தபடி.... அவன் நின்ற
அழகைப் பார்த்ததும் அவளுக்குச்
சிரிப்பு வந்தது.

“ஆளுக்குமே பெரிய எண்
ணம்தான். ஏதோ குட்டிங்
கிறகு போல்த் கொடுப்பது
மாதிரி நின்று கொண்டு.....
கமலஹாசன் என்ற நினைப்பாக்
கும்.....!” நெஞ்சில் பூத்த
மகிழ்ச்சிப் பூக்களின் இனிய
மணத்தோடு அவள் அவனை
நோக்கி நடந்து வந்தாள்.

“ஹாய் வித்தி?” அவன்
முகத்தில் துளிர்த்த மகிழ்ச்சி
யுடன் மெல்ல அழைத்தான்.
வித்தியா பதில் ஒன்றும் சொல்
லாமல் அவனை நிமிர்ந்து
பார்த்து — இதழ்களை மூடிக்கொண்டு
கன்னம் குழிய மென்
மையாகச் சிரித்தாள்.

“பத்து நிமிஷமாக இதில்
நான் காத்துக்கொண்டு நிற்கி
றன். நீர் கொஞ்சம் நேரத்
தோடை—ஆபீஸிலே சொல்லிப்
போட்டு வந்தால் என்ன?”
அவன் கடுமையாகச் சொல்வது

“அதுக்கேன் முகத்தை இப்
பிடிக்க கஷ்டப் படுத்தியியன்.
சரி... சரி.....நானைக்கு சொல்
லிப் போட்டு வாறனே!
என்றை.....!”

வித்தியா சட்டென்று
உதட்டைக் கடித்துக் கொண்
டாள். முகம் பூமியை நோக்கித்
தாழ்ந்து கொண்டது.

“ஏன் நிறுத்திப் போட்டிர்
மிச்சத்தையும் சொல்லுமன்.
என்றை..... ஆர் என்று
சொல்லப் போறீர்?” அவன்
வேண்டுமென்றே கண்களைச்
சிமிட்டிக் கொண்டு குறும்
போடு கேட்டான்.

“வவ்வவ்வே.....!” அவள்
சின்னப் பாப்பா போல்
உதட்டை நெளித்து அவனுக்கு
அழகு காட்டி விட்டு நடக்க
ஆரம்பித்தாள். அவனும் சைக்
களைத் திருப்பிக்கொண்டு மெது
வாக பெடலை மிதித்தான்.

“ஏன் வித்தியா! என்
னோடை சைக்கிளிலையே பஸ்
ஸ்ராண்ட் மட்டும் வாருமன்!”

அவன் கேட்டது தான்
தாமதம் — அவன் சொல்லக்
கோபத்தோடு பார்வையை
நிமிர்த்தி அவனைப் பார்த்தான்.

“ஆளின்ரை ஆசையைப்
பாருங்கோ — ஆசையை.....!”

தலியாணத்துக்கு முந்தி இப்
பிடியான ஆசைகளையெல்லாம்
வளர்த்திமளோ.....!” அவ
ளின் வெருட்டுதல் வார்த்தை
களைத் தொடர்விடாமல் இடை
யில் குறுக்கிட்டான் அவன்.

“தேவியார் மனசு வைத்து
இப்பிடி சந்திக்கச் சும்மதித்
ததே போதும். இப்போதைக்கு
நான் இதற்குமேல் ஆசையை
வளர்க்கேல்லைத்தாயே.....!
உரைத்த வார்த்தைகளுக்காக
மன்னித்தருளுங்கள்.....!”

அவன் நாடகபாணியில்
பேசியதும் அவளுக்கு சிரிப்புப்
பொங்கிக் கொண்டு வந்தது.
அவளின் ஓசை சிந்துகின்ற
சின்னச் சிரிப்புடன் சேர்ந்து
அவனும் சிரித்தான்.

“வித்தியா! நீர் இப்பிடி
என்னோடை கதைத்துக்
கொண்டு வாறதை உம்முடைய
அப்பா பார்க்க வேணும்.....
என்ன செய்வீர்?”

“ஏன்? அப்பாவிற்கு நான்
பயமே! குற்றம் செய்தால்
தான் பயப்பிடவேணும் நான்
ஒன்றும் குற்றம் செய்யேல்லை.
என்றை மனதுக்கும் பிடித்த
ஒருவரை விரும்பிறன். அது
தவறே?”

“தவறில்லை வித்தி. அது
சரி..... உமக்கு என்னில்
என்ன பிடித்திருக்குது.....!”

“உங்களுடைய சின்ன
மீசை தான் பிடித்திருக்க
கிறது..!” அவள் துடுக்குத்
தனமாகப் பதில் சொன்னாள்.

“போச்செண்டானும்... ..!
நான் இந்த மீசையை கலியா
ணத்திற்குப் பிறகு வெட்டிப்
போடுவன் வித்தி.....!”

“ஏனாம்?” உண்மையி
லேயே அவள் புரியாமல் தான்
கேட்டாள்.

“என்றை சுதந்திரத்திற்
குத் தடை விதிக்குமே.....!”
அவன் இதழ்களைக் குவித்துக்
கொண்டு கண்களைச் சிமிட்டிய
தும்.....சட்டெனப் புரிந்து
கொண்டவளாய்.....

“சீக்.....கெட்ட பொடியன் கதைக்கிற கதையைப் பாருங்கோ.....!” என்றான் பொய்க் கோபம் முகத்தில் மின்ன. அவளின் அந்த நாணச் சிணுங்கலைப் பார்த்து அவன் தனக்குள் சிரித்துக் கொண்டான்.

பஸ் ஸ்ராண்டை நெருங்கியதும் அவள் கால்கள் டக் கென நிலைத்தன. பார்வை சின்னப் பயத்துடன் படபடத்தது. “இந்தக் குமார் சும்மா பகிடிக்கு..... என்னைப் பயமுறுத்துவதற்காக..... விளையாட்டுப் போல் சொன்னவார்த்தை எப்படிப் பலித்து விட்டது.....!” என்று மனதிற்குள் நினைத்துக் கொண்டாள். அந்த நினைப்பையும் மீறி மனம் பரபரத்தது.

“சில்வா வாச் வேக்ஸ்”ல் நின்ற அப்பா அவளையே இமைக்காமல் பார்த்துக் கொண்டு நின்றார். என்ன செய்வதென்று தெரியாமல் நெஞ்சம் திக்கிட்டது. சற்று முன் குமாருக்கு சவால்விடுவது போல் பதில் சொன்ன தையம் இப்போ எங்கே போய் விட்டது?

சட்டென அவளுக்குள் ஏற்பட்ட மௌனக் கலக்கத்தைக் கண்டு விபரம் புரியாதவனாக.....—

“என்ன வித்தியா?” என்று குமார் திகைப்போடு.

“சும்மா.....எனக்குப் பூச் சாண்டி காட்டினீர்கள். உண்மையாகவே அப்பா பார்த்துக் கொண்டு நிற்கிறார்.....!”

முகத்தை நிமிர்த்தாமல் மெல்லிய குரலில் சொல்லி விட்டு சற்று விலகி வேகமாக நடக்க ஆரம்பித்தாள் வித்தியா. அப்பா பார்த்துக் கொண்டு நிற்பதைக் கவனிக்காதது போன்ற பாவனையில் நடந்து.. பஸ் ஸ்ராண்டை அடைந்து கியூவில் நின்று கொண்டாள். பஸ்சும் உடனேயே கிளம்ப ரெடியாக நின்றது. பார்வை ரோட்டு நீளத்திற்கு தாவி யோடி.....அப்பா வருகிறாரா

என்று பார்த்தது. பஸ் புறப்படும் வரை அப்பா வந்து ஏறு தது மனதிற்கு பெரிய நிம்மதியாக இருந்தது அவளுக்கு.

கோணர் சீட்டில் அமர்ந்திருந்தும் இன்று ரோட்டை வேடிக்கை பார்க்க மனம் மறுத்தது. இந்த பஸ்ஸில் வராமல் அப்பா வேண்டுமென்றே பஸ்சைத் தவற விட்டிருப்பாரோ? என்ற கேள்வி நினைவில் மெதுவாய் எட்டிப்பார்த்தது.

பஸ்ஸின் ஓட்டத்தோடு போட்டி போட்டுக் கொண்டு நினைவும் ஓடியது. அடுத்த பஸ்ஸில் அப்பா வீட்டிற்கு வந்ததும்...வீடு ஒரு போர்க்களமாய் குதிக்கும்.

“எடியே வித்தியா! உன்னோடே ஜோடியாய் ரோட்டிலே கதைச்சுக் கொண்டு வந்தவன் ஆரடி?” என்று அப்பா போடுகின்ற கத்தலில் அவள் நடுநடுங்கிப் போய்.....

“இப்ப என்ன நடந்திட்டு தென்று இப்பிடிச் கத்துறியள்

அப்பா? தெரிந்த ஒரு பெரிய ஹோட்டை கதைத்துக் கொண்டு வந்தால் அது தவறே! என்னோடே வேலை பார்க்கிற குகாவின் அண்ணைதான் அவர். தற்செயலாக வந்தவர்....கதை கேட்டாப்போலேபதில் சொன்னன். சும்மா கதைத்துக் கொண்டு வந்ததுக்கு நீங்கள் ஏன் இப்பிடித் துள்ளறியள்?”

என்று பதில் சொன்னால் என்ன? என்று நினைத்துக் கொண்டாள் வித்தியா. இந்த நினைவு முத்தமிட்டதும் மனப் பரபரப்பையும் மிஞ்சிக் கொண்டு அவளுக்கு சிரிப்பு வந்தது. இப்படி.....பொய்யாக வெல்லாம் பதில் சொல்ல வேண்டும் என எண்ணுவதற்கு மனம் எப்போது தொடக்கம் பழகிக் கொண்டது? எனத் தன்னையே கேட்டுக் கொண்டாள்.

அப்படிப் பொய் சொன்னாலும் அப்பா அதை நம்புவாரா எனக் கற்பனை பண்ணியதை நினைக்கச் சிரிப்பாக இருந்தது அவளுக்கு. பழக்கமாக ஒரு பொடியனோடே கதைக்கிறதற்கும் இதய அரங்கத்திலே அமர்ந்து கனவுகளைச் சுருது கூட்டிக் கொண்டிருக்கிற ஒருவனோடே கதைக்கிறதற்கும் உள்ள வித்தியாசத்தை அப்பா புரிந்து கொள்ள மாட்டாரா? என்ன?

ஆனாலும்.... பொய்யைக் கூட எத்தனை நாளைக்குச் சொல்ல முடியும்? என்றே ஒரு நாள் இது கட்டாயமாக அப்பா விற்குத் தெரிய வேண்டிய விடயம் தானே! அதை அப்பாவே நேரில் பார்த்திருக்கிறார் அவ்வளவு தானே!

அப்பா வீட்டிற்கு வந்ததும் நிச்சயமாக முதல் காரியமாக இதைப் பற்றித் தான் கதைப்பார். பயந்து நடு நடுங்காமல் தைரியமாகப் பதில் சொல்ல வேண்டும் எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டாள். பஸ்சை விட்டு இறங்கி நடக்கும் போதும்.....உதற முடியாமல் இந்த எண்ணங்களே நினைவில் மெய்ய்த்துக் கொண்டு நின்றன. அப்பாவின் கேள்விகள் ஒவ்

வொன்றிற்கும் எப்படியெப்படிப் பதில் சொல்ல வேண்டும் என நிதானமாகக் கணக்குப் போட்டுக் கொண்டாள்.

அப்பா வீட்டிற்கு வந்த போது இரவு ஏழுமணியாகி விட்டது. அவள் மனம் அச்சத்தில் குதிக்க ஆரம்பித்தது. எந்த நேரத்திலும் அப்பாவின் மௌனம் உடைந்து போகலாம். வித்தியா அந்த உடைப்புக்காகக் காத்திருந்தாள்.

ஓ! எவ்வளவு பெரிய ஏமாற்றம். அப்பா இதைப் பற்றி 'மூச்' கூட விடவில்லை. அவளைக் கொஞ்சம் வித்தியாசமான கோலத்தில் பார்த்ததாகக் காட்டிக்கொள்ளவே இல்லை. சாதாரணமாக மிகச் சாதாரணமாகவே நடமாடினார்.

ஒருவேளை அவளும் குமாரும் கதைத்துக் கொண்டு வந்ததை அப்பா கவனிக்க வில்லையோ? அவள்தான் வீணாகுற்ற உணர்வில் பயந்து போனாளோ? என்ற சந்தேகங்கள் நினைவில் மெல்ல ஒரு முறை அலையாடிப் பார்த்தன. அது அவளுக்கு பரம நிம்மதியாக-சந்தோஷமாக இருந்தது.

முழுதாக ஒரு வாரம் — எண்ணி ஏழு நாட்கள் நழுவிப் போன பின்பு தான் அந்தப் புயல் வீசியது.

அன்று ஒரு ஞாயிற்றுக் கிழமை. கோலில் அமர்ந்து பேப்பர் வாசித்துக் கொண்டிருந்தாள் வித்தியா. அப்பா அவள் எதிரே வந்து அமர்ந்து கொண்டார். அவளுக்கு நெஞ்சம் காரணமில்லாமல் படபடத்தது. இப்படி அப்பா அவள் எதிரே வந்து இருந்தால் ஏதோ கதைக்கப் போகிறார் என்று அர்த்தம் என்ன கதைக்கப் போகிறார்?

சில நிமிஷ நகர்வின் பின் அம்மாவும் அவள் அருகில் வந்து அமர்ந்து கொண்டாள். நெஞ்சப் படபடப்பின் மீதும் விடயம் மெல்லப் புரிவது போலிருந்தது வித்தியாவிற்கு. இது சாதாரண விடயமல்ல. பாரதூரமான விடயத்தைத்

தான் கதைக்கப் போகிறார்கள் அதுவும் திட்டமிட்டு..... ஆனால்..... எதைப்பற்றி?

“பிள்ளை வித்தியா! உனக் கொரு சம்பந்தம் பொருந்தி வந்திருக்குது மேனை. மாப்பிளை என்ஜினியர். இண்டைக்குப் பின்னேரம் சம்மந்தப் பகுதி எங்களின்ரை வீட்டிற்கு வாற தாகச் சொல்லியிருக்கினம்...”

அவள் அதிர்ந்து போனவளாய் சடாரெனப் பார்வையைத் தூக்கி அம்மாவைப் பார்த்தாள். மெல்லிய ஆத்திரத்தில் இதழ்கள் மெல்லத் துடித்தது. “எனக்குத் தெரியாமல்—என்னை ஒரு சொல் கேட்காமல் இவ்வளவு காரியத்தையும் செய்ய இவர்களுக்கு என்ன தைரியம் இருக்க வேண்டும்? அன்று என்னையும் குமாரையும் அப்பா பார்க்கவில்லை என்று திருப்திப் பட்டது எவ்வளவு முட்டாள்தனமானது...” என்று நினைத்தாள் வித்தியா.

“அம்மா உண்மையாகத் தான் சொல்கிறாளோ? அல்லது இது அவளின் மனத்தை அறிந்து கொள்வதற்காக தயாரிக்கப்பட்ட நாடகமாக இருக்கலாமோ?” எதுவாயினும் ஆத்திரப்படாமல் பதில் சொல்லித்தான் காரியத்தைச் சாதித்துக் கொள்ள வேண்டும் எனத் தீர்மானித்துக் கொண்டாள்.

“என்ன பிள்ளை! பேசாமல் இருக்கிறாய்?” அவளின் மௌனத்தைப் பார்த்து மீண்டும் மெல்லத்தட்டிக் கொடுத்தாள் அம்மா.

“கலியாணத்திற்கு இப்ப என்னம்மா அவசரம்? இன்னும் கொஞ்ச நாளைக்கு சுதந்திரமாய் இருந்திட்டு.....!”

“நீ இன்னும் என்ன சின்னப் பிள்ளையே? உனக்கு இப்ப 24 முடிந்து 25 நடக்குது. இது நல்ல உத்தியோகமும்... சாதகமும் பொருத்தமாய் வந்திருக்குது. அதனாலே நாங்கள் ‘ஓம்’ என்று சொல்லிப் போட்டம்.....!”

அம்மாவின் அந்தக் கடைசி வரிகள் வித்தியாவிற்குள் குபுக்

கென்று ஒரு ஆத்திரத்தை ஏற்படுத்தியது. என்ன செய்வது என்று தெரியாத திகைப்பில் விழிகள் வேகமாக இணைந்து பிரிந்தது.

“என்னை ஒரு சொல் கேளாமல் நீங்கள் ஏன் ஓம் சொன்னீங்கள்? இந்தக் கல்யாணத்துக்கு நான் சம்மதிக்கவே மாட்டேன்.....!”

“அப்ப.....நீ ஆரையேன் மனதிலே நினைச்சு வைத்திருக்கிறியே?”

அவள் பதறிப் போனவளாய் அப்பாவை நிமிர்ந்து பார்த்தாள். இத்தனை நேரமும் மௌனமாக நின்ற அப்பா நேரடியாக இப்பிடி ஒரு கேள்வியைத் தூக்கிப் போடுவார் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. ஆனாலும்.....பதில் சொல்லவேண்டிய சந்தர்ப்பம் வந்துவிட்டது. வித்தியா நிதானத்திற்கு தன்னை நடத்திக் கொண்டு வந்து சிறிய அழுத்தத்தோடு மெதுவாகச் சொன்னாள்—

“ஓம்! எடியுக்கேஷன் டிப் பாட்மெண்டிலே வேலை பார்க்கிற குமாரை நான் விரும்பிறன்... ..!”

அவள் சொல்லி முடிக்கவில்லை. அப்பாவின் குரல் கோபத்தில் மெல்ல உயர்ந்தது.

“அந்தக் குமாரைச் செய்ய நான் ஒரு நாளும் சம்மதிக்க மாட்டன். எனக்கு வாற மருமகன் ஒரு சாதாரண கிளார்க் ஆக இருக்கக் கூடாது. என்னை விட உயர்ந்த பதவியிலே இருக்கிறவனாய்... .. என்ஜினியர் அல்லது டாக்டராய் தான் இருக்க வேணும். எங்களுடைய அந்தஸ்துக்கு ஒரு பெரிய உத்தியோக காரணத் தான் மாப்பிள்ளையாய் எடுக்க வேணும்.....!”

“ஓ! அப்பா அன்று அவளைக் குமாருடன் பார்த்த பின்பு.....குமாரைப் பற்றிய எல்லா விபரத்தையும் அறிந்திருக்கிறார். அவர் தன்னுடைய அந்தஸ்திற்கு ஒத்துவர மாட்டார் என்று அறிந்த பின்பு

தான் அவசர அவசரமாக இந்த 'என்ஜினியர்' மாப் பிள்ளைக்குத் தாவியிருக்கிறார்.

நினைக்க நினைக்க..... சுரு சுருவென்று ஆத்திரம் தலைக் கேறியது வித்தியாவிற்கு. அவ ளின்ர குமாரை எவ்வளவு இழக்காரமாகத் தூக்கி எறிந்து விட்டார் அப்பா. கண்டறியாத அந்தஸ்து.....! வார்த்தை கள் எழுந்த வேகத்தில் மனம் பொறுமையை விட்டு நழுவு முயன்றது. கஷ்டப்பட்டு அடக் கிக் கொண்டு பதில் சொன் னான்.....

“அப்படிச் சொல்லாதையுங்கோ அப்பா. உத்தியோகத்திலே என்ன இருக்குது? குமார் மிகவும் நல்லவர்.....!”

அவளைத் தொடர்ந்து பேச விடாமல் குறுக்கிட்டார் அப்பா

“உன்னை நியாயங்களும் வக்காலத்தும் எனக்குத் தேவையில்லை. எங்களின்ரை அந்தஸ்திற்கு ஏற்ற பெரிய உத்தியோக மாப்பிள்ளையைத்தான் நாங்கள் எடுக்க வேணும். இல்லாட்டில் ஊர் சிரிக்கும். அந்தக் குமாரைக் கலியாணம் செய்ய நான் சம்மதிக்க மாட்டேன்.....!”

“ஊரைப் பற்றி எனக்குக் கவலையில்லை. எனக்கு என்னை விருப்பம்தான் முக்கியம். குமா ரைத் தவிர நான் வேறு ஒரு வரையும் கலியாணம் செய்ய மாட்டன்.....!”

“என்னை சொல்ல மீறி நீ குமாரைத்தான் — அந்த அற்ப பயலைத்தான் வேணுமென்று நினடியோ..... என்னை சாவைப் பார்த்த பிறகுதான் மிச்ச மெல்லாம் நடக்கும். உனக்கு எது விருப்பம் என்று தீர்மானித்துக் கொள்.....!”

அப்பாவின் அட்டகாச ஆத்திரத்தைப் பார்த்து அவள் நடுங்கிப் போகவில்லை. பயந்து கண்ணீர் சிந்த வில்லை. ஜில் என்ற தவிப்பில் மனம் குலுங்க அப்பாவை வெறித்துப் பார்த்த கடின, எவ்வளவு அதர்மமான

நியாயம் இது? ஒரு நிமிஷம் வரை அப்பாவையே இமைக் காமல் பார்த்தவள்—“அப்பா” என்றாள் மிக நிதானமாக.

அந்த அழைப்பை—குரல் தெறித்த விதத்தைப் பார்த்து சற்று அசந்து போய்விட்டார் அப்பா.

“உங்களின்ர வாதாட்டத் திற்கு ஒரு நிமிஷத்திலேயே நான் முடிவை தீர்மானித்துப் போட்டன். நான் என்னுடைய குமாரிட்டைத்தான் போகப் போறன்.....!”

“உங்களுக்கு உங்களின்ரை அந்தஸ்திற்கு அவமானம் ஏற்படுகிற விதமாய் நான் ஒரு வளை விரும்பியிருந்தால்..... நீங்கள் கத்துறதும், எதிர்க்கிற தும்நியாயம் தான். ஆனால்.... நீங்கள் சின்ன உத்தியோக காரன் என்றுதான் என்னை விருப்பத்தை எதிர்க்கிறியள். இது அதர்மத்திலும் அதர்மம். முதலில் இந்த அதர்மத்தைத் தான் அடியோடு அழிக்க வேணும்.....!”

“நீங்கள் நினைக்கிற மாதிரி ஆக டாக்கடும் என்ஜினியரும் எக்கவுண்டனும் தான் ‘ஆம்பிளை யன்’ இல்லை. என்னுடைய குமாரும் ‘ஆம்பிளை’ தான்....!”

“உங்களிட்டை பணம் இருக்கிறபடியாலே தான் எவ்வளவு விலை கொடுத்தெண்டாலும் என்ஜினியரை அல்ல டாக்டரை எடுக்க வேணும் என்று நினைக்கிறியள். இல்லாட்டில்... உங்களின்ரை மகளுக்கு ஒரு மாப்பிள்ளை கிடைத்தால் போதும் என்று தெருத்தெருவாக அலைந்து திரிவியள். உங்களைப் போன்ற பணக்காரர்கள்..... லட்சக்கணக்கிலே கொடுக்கிறதாலை தான்..... நடுத்தர வர்க்கத்துப் பெண்கள் சேதனம் கொடுத்துக் கல்யாணம் செய்ய முடியாமல் 34, 36 வரை கூட இளமையைக் கருக்கிக் கொண்டு தவமிருக்கிறார்கள். இது பரிதாபத் துக்குரிய தவம். இந்தச் சேதனக் கொடுமை இவ்வளவு தூரம் வந்ததுக்கு—வளர்ந்த உங்களைப் போன்றவர்கள் தான் காரணம்.....!”

“ஒரு என்ஜினியர் மாப் பிளையை எடுக்கேல்லையே என்று உங்களைப் பார்த்துச் சிரிக்கப் போகிற ஊருக்குச் சொல்லுங்கள்—என்னை மகள் ஒரு கிளறிக்கல் உத்தியோகக் காரனை விரும்பிப் போட்டாள் என்ற அவமானத்திலே மட்டும் தான் நான் சாகிறென்று...!”

“ஆனால்.....சாக முன்பு ஒரு நல்ல காரியம் செய்து போட்டு சாகுங்கள். எங்கள் இன்ரை சிவன் கோயிலுக்குப் பக்கத்திலே இருக்கிற நிர்மலா அக்கா 37 வயது ஆகியும் சேதனம் கொடுக்க வழியில்லாத தாலை இன்னும் ‘கன்னி’ யாகவே இருக்கிறா. நீங்கள் ஒரு என்ஜினியர் மாப்பிளையை எடுக்க வைத்திருக்கிற காசை அந்த அக்காவுக்குக் கொடுத்து ஒரு நல்ல மாப்பிளையை ஒழுங்கு படுத்திக் கொடுங்கோ நான் வாறன்.....!”

மிக நிதானமாக—உறுதியாகச் சொல்லிவிட்டு முற்றத்தில் இறங்கி நடக்க ஆரம்பித்தாள் வித்தியா. அப்பாவும் அம்மாவும் பிரமித்துப் போய் நின்றார்கள். அவள் மிக மிக மெதுவாக கேற்றவரை நடந்து.....ரோட்டால் திரும்பி நடக்க ஆரம்பித்து ஒரு விடிவு கூட நகரவில்லை.....

“வித்தியா!” என்று அழைத்துக் கொண்டு அப்பா வேகமாக நடந்து வந்தார். அவள் கால்கள் சட்டென்று நின்றன. மனம் பரவசத்தில் எம்பி எம்பிக் குதித்தது. அவளின் அழுத்தமான வார்த்தைகள் இத்தனை விரைவில் அப்பாவைச் சிந்திக்கவைக்கும் என்று அவள் எதிர்பார்க்கவே இல்லை. இப்படியாக.....அப்பாவைப் போன்ற பணம்படைத்த ஒவ்வொருவரின் மனதிலும் உருவாகியிருக்கும் அதர்மத்தின் அத்திவாரத்தை ஆரம்பத்துடனேயே அடித்து நொருக்கினால்.....சேதனப் பிரச்சினைக்கு சிறிதாவது விடிவு ஏற்படலாம் என எண்ணியபடி..... உற்சாகச் சிரிப்போடு அப்பாவை வநோக்கி வந்தாள் வித்தியா.

(கற்பனையே)

5 5 5 5 5 5 5 5 5 5 5 5 5 5 5

வாசகர் வாய்மொழி தொடர்ச்சி.....

தை மாதச் சுடரில் இடம் பெற்ற கே. எஸ். பாலச்சந்திரனுடனான பேட்டியில் ஈழத்துத் திரைப்பட உலகின் பல விடயங்களை அறியக் கூடியதாக இருந்ததுடன், தாவையூர் காண்டிபன் தோணியை புதிய திருப்பத்தில் இட்டுச் சென்றுள்ளது மனதுக்கு ரம்மியமானதாகவும் அமைந்துள்ளது. அனலை கிருபா லெட்சுமி தோணியை கரை சேர்ப்பது எவ்வாறு அமையும் என ஆவலுடன் மாசி மாதச் சுடரில் எதிர்பார்க்கின்றேன். மற்றும் கதைகள், குறுங்காவியம், கவிச்சரங்கள் அனைத்துமே தெள்ளு தமிழில் சுவை சொட்டும் தேனாக இருந்தன.

எஸ். கே. ராஜரெத்தினம்.
ஸ்பிரிங்வேலி,

மாணிக்கத்தின் தாய் ஆவி காற்றாகப் பறந்தது.

பொருமையும், வஞ்சகமுங் கொண்ட நஞ்சு மனத்தவரால் அவளது ஆவி பிரிந்து போய்விட்டது.

மயானத்திலே சந்தனக்கட்டைகள் அடுக்கி அதன் மீது அரியாத்தையின் சடலம் வைக்கப்பட்டது. மன்னனும் மக்களும் சுதறியழ வேலைப்பணிக்கன் தீயிட்டான். வரலாறு படைத்த வனிதையை அக்கினிதேவன் அரவணைத்துக் கொண்டான். காலமெல்லாம் காதலில் அரவணைத்த வேலைப்பணிக்கன் இதுகண்டு பொறுக்காது அக்கினி தேவனின் அரவணைப்பை உடைத்தெறிய முயன்று அவனும் உடன் கட்டை ஏறினான்.

செல்லப்பணிக்கனின் சூழ்ச்சிதான் இதற்குக் காரணமென்று கண்ட மன்னவன், அவனின் சிரத்தைக் கொய்து விட்டான்.

அண்மைக்காலம் வரை ஆண்டாங்குளம் ஆதிஜயன் கோவிலில் இடம் பெற்று வந்த பெரிய பழமடையாகிய வெளிமுழக்கத்தில் பணிக்கர்குல வழித்தோன்றல்களால் யானை பிடித்த எளபாடங்களும் வைத்து வழிபடப்பட்டன என்று அறியக் கிடக்கின்றது. இன்னும் குழுமு முனையில் “கொம்பன் படுத்த கண்டல்” என்னும் இடம் இருக்கிறது. யானை கட்டிய புளியமரம் பட்டு இறந்து அழிந்து போய் விட்டாலும் யானையானது எவரும் கிட்ட நெருங்க முடியாமல் அவிழ்ப்பாரின்றி மரத்தைச் சுற்றிச் சுற்றி நடந்து கொண்டே இறந்து போய்விட்டது இன்றும் யானை நடந்த தடயத்தைக் காணலாம்.

(முற்றும்)

தோணிகளில் வனிதாவையும், பிரியாவையும் ஏற்றி நடுக்கடலில் தத்தளிக்கச் செய்தார் கலாகுமரிநாதன். வாசகர்கள் மனங்குளிர அவர்களைக் கரையேறச் செய்து ஒரு குழந்தையுடன் மீண்டும் கடலில் விட்டார் தாவையூர் காண்டிபன். இவர்களுக்கு என்ன விடிவு தேடப் போகிறாரோ அனலை கிருபா லெட்சுமி. பொறுத்திருந்து பார்ப்போம். மற்றும் சந்திப்பு, பொங்கற் தேம்பாக்கள், காவியமானவன், சிறுகதைகள், கவிச்சரங்கள் என்பனவும் சுடரைப் பிரகாசிக்கச் செய்திருக்கின்றன.

செல்வி: அசோகா நடராஜா.
அனலேதீவு தெற்கு,

o o o o o

தித்திக்கும் தீஞ்சுவையுடன் - எத்திக்கும் எண்சுவையுடன் - ஏழிசை பரப்பி ஏற்ற முறும் தீஞ்சுடராக மினிர்ந்ததை மாத் சுடரை மணந்தேன். புளகாங்கித முற்றேன். ஏன்? அண்ணா! இலைமறை காயாக அமைந்திருக்கும் பிரதேச அன்பர்களின் ஆக்கங்களுக்கு ஊக்கமளிக்க ஆவன செய்வீர்களா?

வீரசோக்கன் உடப்பு.

o o o o o

தை வந்தது! வழிவந்தது! ‘சுடர்’ வரவில்லை மெய் நோக, வேதனையால் விம்மி நின்றேன் கையினில் ‘தைச்சுடர்’ வந்தது களிப்படைந்தேன். மையலினால் அதை அணைத்து மனம் மகிழ்ந்தேன்.

★

கவிச்சரங்கள், சிறுகதைகள், காவியங்கள் கனிவான ‘தமிழ்ப்’ பேட்டி, ஓவியங்கள் புவி வாழ்த்தும் ‘அரி’ பதில்கள், அகஸ்தியரின் பொன்னான கட்டுரைகள் அனைத்தும் இனிமை.

கோபாலபுரம் — தா. குகதாசன்
நிலாவெளி.

o o o o o

கார்த்திகை - மார்கழி சுடர் படித்தேன் ஒரு பெண்ணைற்றான் ஒரு பெண்ணின் மனதைப் புரிந்து கொள்ள முடியும் என்பதைத் தமிழ்ப்புதல்வி எழுதிய “அந்தரங்கமும் ஊமையானதே” என்னும் சிறுகதையை வாசித்ததும் அறிந்துகொண்டேன். மொத்தத்தில் இது ஒரு அருமையான சிறுகதை. சுடர் இதழ் மேலும் இம்மாதிரியான பல சிறுகதைகளைத் தாங்கி மாதாமாதம் வெளிவர வேண்டுமென நான் வாழ்த்துகிறேன்.

சி. கலைவாணி. 67, செட்டித்தெரு,
நல்லூர்.

o o *** o o

“மில்க்வைற் நீலசோப்”

திருப்திகரமான சலவைக்கும்;
பளிச்சிறும் வெண்மைக்கும் சிறந்த

“மில்க்வைற் நீல சோப்”

வாங்கி உபயோகியுங்கள்

மேலுறைகளை சேகரித்து அனுப்பி

மில்க்வைற் அப்பியாசக் கொப்பியையும்,
அறிவு நூல்களையும், மில்க்வைற் செம்மதியையும்

மற்றும் பெறுமதிவாய்த்த பரிசுகளையும்

பெற்றுக்கொள்ளுங்கள்.

“மில்க்வைற்”

த. பெ. எண் 77

பாழும்பாளையம்.

“சுடர்” நண்பர் வட்டம்

சுடர் வட்டம் ஈழம்
இலக்கிய நண்பர்—நண்பி
களுடன் தொடர்பு
கொள்ள விரும்புபவர்கள்
கீழ்க்காணும் விலாசத்தை
அஞ்சலட்டையில் ஒட்டி
அனுப்பிவைக்கலாம்.
தெளிவான விலாசத்து
துடன் தங்கள் பொழுது
போக்கு விபரக்குறிப்பு
களுடன் அஞ்சலட்டையில்
மட்டுமே அனுப்பிவைக்க
வேண்டும்

சுடர் நண்பர் வட்டம்

19 ஏ, பண்டாரநாயக்க

மாவத்த,

கொழும்பு—12.

‘சுடர்’ சந்தா விபரம்

ஆறு திங்கள் — 13-00

ஒரு ஆண்டு — 25-00

(தபாற்செலவு உட்பட)

நிர்வாகி அவர்கட்கு,

இத்துடன் அரை ஓடி வரட சந்தா தொகையை
ரூபாய் பணம் ஒட்டி/பேஸ்டல் ஓடரை அனுப்பி
கீழே, என்னையும் சந்தாதாரராக சேர்த்து... ..
பதம் முதல் காலம் அனுப்பமாறு வேண்டுகிறேன்.

முடிப்பெயர்:

விலாசம்:

நிர்வாகி,

சிலோன் தியூஸ் பேப்பர்ஸ் லிமிட்டெட்,
194 ஏ, பண்டாரநாயக்க மாவத்த,
கொழும்பு—12.

பிரவுண்ட்ஸ் கோபி

இது 100% கலப்பற்றது; சுத்தமானது
என்பதற்கு உத்தரவாதம் உண்டு.

நகரங்களின்
சிறந்த
கடைகளில்
விற்பனையாகிறது

விற்பனை விவரங்களுக்கு:

**பிரவுண்ட்ஸ்
இண்டஸ்ட்ரிஸ்**

80-4/1 பிளாஸ்டிக் பிளாஸ்டிக்,
கொழும்பு-12.

தொலைபேசி: 27197

இச்சதுகளை 1947, பண்டாரநாயக்க விதி, கொழும்பு-12 ல் உள்ள
சிலோன் தியூஸ்பேர்பர்ஸ் லிமிடெட்பாஸ் அச்சிட்டுப் பிரசுரிக்கப்பட்டது.